

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XI legislatura · quart període · sèrie C · núm. 464

Comissió d'Afers Socials i Famílies

Sessió 23, dimecres 21 de juny de 2017

Presidència de la I. Sra. Magda Casamitjana i Aguilà

TAULA DE CONTINGUT

Proposta de resolució sobre els concursos públics de restauració del Departament de Treball, Afers Socials i Famílies 250-00988/11	4
Sol·licitud de sessió informativa amb la consellera de Treball, Afers Socials i Famílies sobre les informacions relatives a les fundacions del tercer sector social que paguen lloguers desorbitats a empreses participades per elles mateixes 354-00182/11	6
Compareixença de la directora general de l'Institut Català de l'Acolliment i de l'Adopció per a informar sobre els acolliments i les adopcions a Catalunya 357-00468/11	7
Compareixença d'una representació de la Fundació BarcelonActua per a informar sobre la tasca que duu a terme aquesta fundació i sobre els problemes que intenten abordar mitjançant el projecte «Beques BAC» 357-00466/11	28

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: Serikat
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7992 (sèrie C)

DL: B-3.468-1982

www.parlament.cat

Sessió 23 de la CASF

La sessió de la Comissió d'Afers Socials i Famílies (CASF) s'obre a les deu del matí i cinc minuts. Presideix Magda Casamitjana i Aguilà, acompanyada de la vicepresidenta en funcions, Noemí de la Calle Sifré, i de la secretària, M. Assumpció Laïlla i Jou. Assisteix la Mesa la lletrada Mercè Arderiu i Usart.

Hi són presents els diputats Germà Bel Queralt, Chakir el Homrani Lesfar, Anna Figueras i Ibàñez, Natàlia Figueras i Pagès, Josep Maria Forné i Febrer, David Rodríguez i González, Alba Vergés i Bosch i Montserrat Vilella Cuadrada, pel G. P. de Junts pel Sí; Martín Eusebio Barra López, Carmen de Rivera i Pla i Lorena Roldán Suárez, pel G. P. de Ciutadans; Eva Granados Galiano i Raúl Moreno Montaña, pel G. P. Socialista; Gemma Lienas Massot i Marta Ribas Frías, pel G. P. de Catalunya Sí que es Pot; Fernando Sánchez Costa i Marisa Xandri Pujol, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya, i Gabriela Serra Frediani, pel G. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Assisteixen a aquesta sessió la directora general de l'Institut Català de l'Acolliment i de l'Adopció, Agnès Russiñol i Amat, acompanyada de la cap de l'Àrea d'Acolliments Familiars i Adopcions, Anna Domenech i Bresca, i de la cap de l'Àrea Juridicoadministrativa, Judith Monje i Sanitat, i la directora de la Fundació BarcelonActua, Laia Serrano Biosca, acompanyada del patró de la fundació Lluís Bonell Goytisoló i del membre de l'Associació Educativa Integral del Raval Edgar Iglesias Vidal.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Proposta de resolució sobre els concursos públics de restauració del Departament de Treball, Afers Socials i Famílies (tram. 250-00988/11). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 400, 25; esmenes: BOPC 431, 34).

2. Sol·licitud de sessió informativa de la Comissió d'Afers Socials i Famílies amb la consellera de Treball, Afers Socials i Famílies sobre les informacions relatives a les fundacions del tercer sector social que paguen lloguers desorbitats a empreses participades per elles mateixes (tram. 354-00182/11). Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot. Debat i votació de la sol·licitud de sessió informativa.

3. Compareixença de la directora general de l'Institut Català de l'Acolliment i de l'Adopció davant la Comissió d'Afers Socials i Famílies per a informar sobre els acolliments i les adopcions a Catalunya (tram. 357-00468/11). Comissió d'Afers Socials i Famílies. Compareixença.

4. Compareixença d'una representació de la Fundació BarcelonActua davant la Comissió d'Afers Socials i Famílies per a informar sobre la tasca que duu a terme aquesta fundació i sobre els problemes que intenten abordar mitjançant el projecte «Beques BAC» (tram. 357-00466/11). Comissió d'Afers Socials i Famílies. Compareixença.

La presidenta

Molt bon dia a tots i a totes. Iniciem aquesta Comissió d'Afers Socials i Famílies, de 21 de juny de 2017, i s'obre la sessió.

Abans de començar, algun grup vol comunicar alguna substitució per a aquesta sessió? (*Martín Eusebio Barra López demana per parlar.*) Digui'm.

Martín Eusebio Barra López

Gracias, presidenta. Yo mismo sustituiré a la diputada Elisabeth Valencia.

La presidenta

Moltes gràcies.

Proposta de resolució sobre els concursos públics de restauració del Departament de Treball, Afers Socials i Famílies

250-00988/11

I si tot està en ordre, passàriem al punt 1. Hi ha només una proposta de resolució, que és sobre els concursos públics de restauració del Departament de Treball, Afers Socials i Famílies. I per presentar la proposta de resolució té la paraula, per part..., el senyor... (*Veus de fons.*) Martín..., ara estava a punt de dir-li «senyor Martín». Senyor Martín Barra, quan vostè vulgui.

Martín Eusebio Barra López

Sí; gracias, presidenta. Es que estaba entregando al resto de grupos la transacción a la que hemos llegado en esta propuesta de resolución. Es una propuesta de resolución que ya fue presentada con el mismo texto ayer en la Comissió de Governació i que presentamos en la Comissió de Treball, Afers Socials i Famílies.

Tiene como objeto que en los concursos que haga este *departament* para los servicios de restauración de centros públicos que dependan de este *departament* se tengan más en consideración de lo que se tenían hasta ahora todos los aspectos relacionados con la seguridad alimentaria: todos los aspectos relacionados con evitar la contaminación cruzada en la manipulación, en la elaboración de los alimentos, en la selección de los componentes de estos menús, etcétera, para proteger la salud de personas con problemas de..., sea de intolerancia celíaca u otro tipo de problemas de estas características.

Es una propuesta que hemos presentado en varias comisiones para que todos y cada uno de los departamentos que tengan este tipo de concursos, pues, tengan cuidado en esta materia. Ayer alcanzamos una transacción con el grupo de Junts pel Sí que creemos que amplía y mejora la propuesta original que nosotros habíamos hecho, y proponemos exactamente la misma transacción, que es la que ya hemos entregado a todos los grupos y ya hemos entregado a la Mesa y así lo haremos también en el resto de comisiones cuando se tramite.

Creemos que es una necesidad tener cuidado con esta seguridad alimentaria. Se siguen produciendo casos de contaminación, por más que ya se hacían ciertos controles. Lamentablemente, se siguen produciendo casos y, contra más cuidado se ponga en esta materia, pues, será mejor para todos los usuarios.

Agradezco, por tanto, como ya hice ayer, al Grupo de Junts pel Sí, la transaccional a la que hemos llegado. Y, bueno, creemos que merecería una aprobación por unanimidad, siempre dependiendo del resto de grupos.

Gracias.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor diputat. I per la defensa de les esmenes presentades, té la paraula la senyora Anna Figueras, del Grup Parlamentari de Junts pel Sí.

Anna Figueras i Ibàñez

Gràcies, presidenta. Diputats i diputades; de fet, jo hauria de donar aquesta proposta de resolució per defensada perquè ahir, en la Comissió de Governació i Habitatge, el company Chakir el Homrani ho va fer divinament bé. Per tant, escolti'm, jo crec que els arguments pels quals hi vam presentar esmena i pels quals, doncs, hem arribat a una transacció estan més que donats.

Això sí, recordar-los, en tot cas, que això de fer propostes de resolució a pes no sé pas si enforteix massa tot el sentit, diguem-ne, de les comissions i de l'activitat parlamentària. Jo no sé si proposar-los-hi, així, *in voce*..., que no sé si els semblarà bé, però en lloc d'anar departament per departament, posar, doncs, que, escolti'm, tot el que faci referència a les administracions..., o, no ho sé, a l'Administració de la Generalitat..., perquè, fins i tot, ens podem trobar com ens trobàvem ahir, no?, que el Departament de Governació, pocs concerts fa en temes de restauració, cap. És veri-

tat que Afers Socials sí, perquè hi ha diferents equipaments que ho requereixen. Dir-li que té raó, que evidentment fins ara ja se n'han portat, eh?, ja es va amb compte.

I el que sí que ens va semblar, en tot cas, del text inicial, era que es feia referència a un tipus, en tot cas, d'intolerància, que era la dels celíacs, no?, que evidentment, doncs, s'ha de tindre i molt i molt en compte, però n'hi ha tantes, d'intoleràncies, que més val això: estendre el camp i anar amb compte amb totes.

Per part nostra, res més. Simplement dir-li això: que si a cada comissió..., rere comissió, d'una comissió i de l'altra, han d'anar substanciant la mateixa proposta de resolució, no sé si té prou sentit. Però, vaja, vostès en són els propietaris i vostès diran el què.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. Per al posicionament de la resta de grups parlamentaris, té la paraula el Grup Parlamentari Socialista i el diputat Raúl Moreno.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, presidenta. Molt breument, jo crec que aquesta proposta de resolució el que fa és intentar garantir la seguretat alimentària de les persones celíaces, però en general, també, amb aquesta transacció feta, a la resta de persones que tenen algun tipus d'allèrgia alimentària. Per tant, nosaltres valorem molt positivament la transacció a la que s'ha arribat.

Tot i així, destacar que aquí es parla de concursos públics, i té la seva lògica, en el sentit de que és la mateixa Generalitat de Catalunya, però que aquí també hem de tenir en compte que alguns centres educatius del nostre país no tenen..., diguem-ne, no adjudiquen els serveis de càtering o de menjador de l'escola a través de concursos públics, sinó a través d'acords entre els centres educatius i les AMPA, i, per tant, potser aquest sector dins aquesta proposta de resolució quedaria una mica fora. Tot i així, també val a dir que a molts d'aquests centres ja es fa, eh?, i es fa un control des del punt de vista de les al·lèrgies, etcètera.

Per tant, el nostre vot en aquesta proposta de resolució serà positiu.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Per al posicionament del Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot, té la paraula la senyora (*veus de fons*) Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. Sí, ja em reincorpo. Bé, només per dir que farem suport a aquesta resolució. Creiem que ja..., ja ho hem fet en altres ocasions, i ens sembla bé la transacció.

Gràcies.

La presidenta

Benvinguda, diputada. Tenia el nom de la senyora Lienas a la boca, i ara no em sortia perquè sempre és ella qui intervé, eh? Disculpi. Té la paraula, per part del Grup Parlamentari del Partit Popular, el senyor Fernando Sánchez.

Fernando Sánchez Costa

Gràcies, presidenta, per haver recordat el nom, en aquest cas. I també, doncs, donar la benvinguda i felicitar la diputada Ribas.

Agraïm la proposta de resolució. Jo crec que ha quedat millor amb la transacció, perquè a nosaltres ens sembla important garantir que es compleixen criteris de qualitat i de garantia alimentària, que es tingui en compte la situació d'allèrgia de les persones. Ara, que hi hagi una entitat, sigui quina sigui, que es dediqui a donar certificats de..., sobre la qualitat o no dels aliments i els productes, i que això condicioni la contractació pública, ens semblava una miqueta estrany. No perquè sigui

aquesta en concret, sinó perquè, com a criteri, que sigui una entitat privada la que doni certificats i que això condicioni la contractació pública, doncs, hi teníem els nostres dubtes.

I, per tant, jo crec que ha quedat molt correcte i molt bé, i favorable als ciutadans, amb la transacció.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. I ara és el torn del Grup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, té la paraula la diputada Serra.

Gabriela Serra Frediani

També agrair molt a Ciutadans i també a Junts pel Sí que hagin arribat a aquesta transacció, que ens facilita les coses i millora la primera proposta.

I, per tant, hi votarem a favor.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. No sé si el proponent vol la paraula...?

Martín Eusebio Barra López

Sí; gracias, presidenta. Simplemente para comentar muy brevemente al compañero del PP: la entidad privada en este caso no..., lo que nosotros no queríamos es que fuera un motivo excluyente, ni mucho menos, sino que se tuviera en consideración. No se trataba de cerrar los concursos a ninguna empresa, por eso tampoco había ningún problema en retirarlo y alcanzar otro tipo de transacción.

Tiene razón el diputado Raúl Moreno cuando dice que esta transacción no alcanza toda la cantidad de comedores, o etcétera, en donde puede haber servicios públicos, ni aunque lo hiciéramos en ochenta comisiones o solo una, realmente. El hecho de hacerla en varias comisiones ha sido un criterio técnico, simplemente, no tiene más misterio: ha sido un criterio de nuestros asesores, que así lo consideraban mejor y lo mantendremos así.

Simplemente hay que comentar esto. Bueno, y seguiremos haciendo propuestas en este tema porque, insisto, quedan otros aspectos que tocar hasta que intentemos en todo lo posible evitar este tipo de riesgos para la salud.

Gracias.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat.

I passarem, doncs, a la votació.

Vots a favor? (*Veus de fons.*) Ah, hi ha... L'hem de llegir? (*Veus de fons.*) Hi ha una transacció de la proposta. Tots els grups la tenen? (*Pausa.*) Hi esteu tots d'acord? (*Pausa.*) Sí? (*Pausa.*)

Bé, doncs, votarem aquesta proposta de resolució amb aquesta transacció.

Vots a favor de la proposta?

Bé, doncs, s'aprova per unanimitat.

Moltes gràcies.

Sol·licitud de sessió informativa amb la consellera de Treball, Afers Socials i Famílies sobre les informacions relatives a les fundacions del tercer sector social que paguen lloguers desorbitats a empreses participades per elles mateixes

354-00182/11

Passarem al punt 2 de l'ordre del dia, que és la sol·licitud de sessió informativa de la Comissió d'Afers Socials i Famílies amb la consellera de Treball, Afers Socials i Famílies sobre les informacions relatives a les fundacions del tercer sector social que

paguen lloguers desorbitats a empreses participades per elles mateixes. Ha presentat aquesta sol·licitud el Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot. Vol vostè la...? (Pausa.) Algú vol la paraula? No? (Pausa.)

Passaríem, llavors, a la votació d'aquesta sol·licitud.
Vots a favor de la proposta...?

Anna Figueras i Ibàñez

Jo sí que volia parlar.

La presidenta

Bé, un moment. Si els sembla... Sí.

Anna Figueras i Ibàñez

Sí, perdonin –perdonin. Sí, volem votar però també volem parlar. Era més que res, doncs, per explicar, més que res, diguem-ne, el nostre posicionament en... És una sol·licitud de compareixença de la consellera en aquesta comissió quan la consellera ha demanat ja, a iniciativa pròpia..., i ja hi ha data perquè comparegui, sobre el mateix tema.

Ens sembla redundant. Evidentment, no hi votarem en contra, doncs, perquè com que ja compareix..., no?, i a més a més, ho ha fet, diguem-ne, a petició pròpia... Però ens semblava bastant redundant. Simplement, volíem posar-ho en evidència.

Gràcies.

La presidenta

D'acord.

Votem la proposta, eh?, igualment.

Vots a favor d'aquesta proposta?

Bé, doncs, també s'aprova per unanimitat.

I passarem ja al punt 3, que és la compareixença, eh?, de la senyora Agnès Russiñol, i la senyora Judith Monje i la senyora Anna Domenech.

Un minut de..., o dos minuts de...

La sessió se suspèn a un quart d'onze del matí i es reprèn a un quart d'onze i quatre minuts.

La presidenta

Reprenem la comissió, la sessió.

Compareixença de la directora general de l'Institut Català de l'Acolliment i de l'Adopció per a informar sobre els acolliments i les adopcions a Catalunya

357-00468/11

Ara és el torn de la compareixença de la directora general de l'Institut Català de l'Acolliment i de l'Adopció davant aquesta comissió per informar sobre els acolliments i les adopcions a Catalunya. La senyora Agnès Russiñol té la paraula uns trenta minuts, màxim, i després, doncs, cada un de vostès ja saben que tenen per al torn deu minuts cada un.

Doncs, quan estigui preparada li passo la paraula.

La directora general de l'Institut Català de l'Acolliment i de l'Adopció
(Agnès Russiñol i Amat)

Molt bé, bon dia. Bon dia a tots i a totes, presidenta, diputats, diputades, amics i amigues. Comparec acompanyada de l'Anna Domenech, la cap de l'Àrea d'Acolliments i d'Adopcions de l'Institut Català de l'Acolliment i de l'Adopció, i de la senyora Judith Monje, la cap de l'Àrea Juridicoadministrativa, d'on depenen també les adopcions internacionals.

(L'exposició de l'oradora és acompanyada d'una projecció de xarts, els quals poden ésser consultats a l'expedient de la comissió.)

Bé, doncs, hem previst una sessió per explicar una mica quina és la situació dels acolliments i de les adopcions al nostre país. Començarem, si us sembla bé, una mica per unes quantes dades per posar una mica en context tota aquella feina que fem; després us explicarem què és el que fem per promoure l'acolliment familiar, i al final parlarem de l'adopció i de l'adopció internacional, també.

Mirin, en primer lloc explicar..., suposo que molts de vostès ja ens coneixen: l'Institut Català de l'Acolliment i de l'Adopció és un organisme autònom de la Generalitat de Catalunya creat tot just ara fa vint anys; de fet, fa pocs dies vam celebrar l'aniversari, la festa d'aniversari, un petit acte, diguem-ne, de reconeixement i homenatge a tota aquesta feina que molts professionals han fet durant aquests últims vint anys.

Aquí en tenen la definició més a nivell formal. A mi el que sí que m'agrada és resumir-ho explicant que des de l'Institut Català de l'Acolliment i de l'Adopció... Si algú em pregunta: «Escolteu, vostès què fan, a què es dediquen?», jo sempre explico que el que fem és treballar per garantir el dret de viure en una família. Crec que això resumeix prou bé tota la feina que fem i l'objectiu amb el qual la fem, tant sigui en l'àmbit de l'acolliment com en l'àmbit de l'adopció.

Comencem primer amb les primeres dades d'evolució dels acolliments familiars. Si s'hi fixen, més o menys..., després no es preocupin, perquè tindran aquestes dades a la seva disposició, eh?, que de fet són dades que són públiques. En blau poden veure quines són les sol·licituds que tenim cada any per començar, per iniciar un procés de família acollidora; en vermell tenen les dades acumulades dels infants que estan en acolliment, i en blau tenen les famílies acollidores.

De fet, com veuen, pràcticament des del 2012 les dades es mantenen bastant estables. Aquesta petita diferència que es veu ja entre el 2015 i el 2016, de 1.017 a 972, amb relació als infants acollits... De fet, quan hi han aquestes poques fluctuacions s'expliquen perquè hi han diverses..., de fet, com es poden imaginar, aquestes dades fluctuen, perquè cada dia entren i surten nens en acolliment, i hi han també majories d'edat. De fet, si s'hi fixen, entre el 2015 i el 2016 van ser bastantes, les majories d'edat i, per tant, finalització d'acolliments per majories d'edat. I també aquestes dades inclouen un acolliment que es diu «acolliment d'urgència i diagnòstic», que són acolliments que són curts en el temps i, per tant, aquestes entrades i sortides també ens poden fer fluctuar una mica aquestes dades.

En tot cas, el resum –potser d'aquestes dades no es desprèn aquesta conclusió, però jo sí que ja l'avanço– és que necessitem actualment un gran nombre de famílies d'acollida al nostre país, i, per tant, treballem per poder traslladar aquesta situació a la ciutadania del nostre país.

Amb relació a l'adopció a Catalunya, com bé saben, tant l'acolliment com l'adopció són mesures de protecció, mesures de protecció a la infància. L'acolliment és una mesura temporal i l'adopció és una mesura definitiva: aquestes són les dues mesures de protecció amb les quals nosaltres treballem des de l'institut. I, per tant, és a partir de que els Equips d'Atenció a la Infància i l'Adolescència fan una proposta per a un nen o per a una nena en concret..., quan aquesta proposta és de família d'acollida, per tant, acolliment en família aliena o adopció, és quan nosaltres ens posem a treballar per tenir preparada la millor família per a cada un dels nens que nosaltres tenim.

Llavors, en l'evolució de l'adopció a Catalunya... Bé, de fet des del 2011 està vigent una suspensió transitòria. Aquesta suspensió transitòria..., què vol dir això de «suspensió transitòria»? Suposo que ja ho coneixen, però això vol dir que des de l'any 2011, a causa del gran nombre de famílies declarades idònies que hi havien en aquell moment, qualsevol família, qualsevol persona que vol començar un procés d'adopció a Catalunya es posa a la llista que està en suspensió transitòria, i això

vol dir que en aquell moment no són valorades. És a dir, des del 2011 tenim, a dia d'avui..., són dades del 2016, ara veurem quines són les dades a dia d'avui, però hi han 919 famílies que esperen per ser valorades. No són famílies que siguin idònies, per tant, no sabem quantes d'aquestes 919 seran idònies ni quantes no, però estem en aquesta situació. I ara, quan us expliqui la situació de l'adopció més en concret entrarem en detall en aquesta qüestió.

En blau tenen les dades de les famílies que són idònies: 115 el 2016, finals del 2016; són famílies que són idònies i esperen un infant. I les 165 són aquelles sol·licituds noves que hem rebut durant tot l'any 2016, d'acord?, i que, per tant, s'incorporen..., està en suspensió transitòria.

Seguim. Evolució de les adopcions internacionals. Us explicava que els àmbits de l'acolliment i l'adopció a Catalunya formen part del sistema de protecció a la infància del nostre país. En l'àmbit de l'adopció internacional es tracta..., i parlem del sistema de protecció d'altres països, i, per tant, doncs, no forma part estrictament del sistema de protecció a Catalunya, sinó que són famílies que s'ofereixen per ser pares i mares d'infants dels sistemes de protecció d'altres països.

De fet, deuen conèixer bé el fenomen conegut com l'auge de les adopcions internacionals al nostre país, que va ser durant la primera dècada del 2000. La seva punta més gran va ser l'any 2004, quan van arribar a Catalunya fins a 1.500 infants durant un any provinents de l'adopció internacional. Però des de llavors, certament, les adopcions internacionals han anat a la baixa. També expliquem..., hi han molts motius –si ho volen, ens hi detindrem després una mica– que expliquen aquesta davallada. Sí que nosaltres creiem que segurament..., és cert que és una davallada quant a dades, i aquí les tenen, amb relació a les sol·licituds i els infants adoptats, però sí que segurament també, a part d'aquesta davallada, està havent-hi un reajustament del mateix sistema i el que va haver-hi fa aproximadament uns quinze anys, doncs, estava com..., bé, era segurament massa, no?, en proporció també amb les xifres que hi havien hagut fins al moment.

Aquí hem posat, amb relació a la situació actual..., les primeres diapositives feien referència a l'evolució durant els últims anys. En aquesta diapositiva veuen la situació actual de l'acolliment familiar durant el 2000..., aquests primers mesos del 2017. Són dades acumulades, eh?, és a dir, aquests 929 infants són els que estan actualment en acolliment; les 556 famílies acollidores també són les que estan actualment, i aquestes 76 són les famílies..., les altes que hem tingut de famílies. Pensin que quan diem «altes» no vol dir aquella persona que ens va trucar ahir o abans-d'ahir perquè tenia molt interès en començar un procés; aquestes 76 són les famílies que durant aquest 2017, ja sent valorades i estimades per ser família d'acollida, doncs, han començat la convivència amb un infant durant aquest 2017.

D'acord. Aquí també tenim les dades d'adopció i adopció internacional des de gener fins a maig de 2017. Poden veure que en el cas de l'adopció a Catalunya són 829 les famílies, les que estan en suspensió transitòria, i 72 les que estan en espera. La diferència amb les dades que els he donat abans són evidents: és a dir, teníem 115 en espera el mes de desembre; si ara n'hi han 72, vol dir que ja han iniciat la convivència amb un infant que necessitava uns pares adoptius, doncs, aquesta diferència. I en el cas de la disminució o suspensió transitòria –ara, en tot cas, els ho explicaré quan els ensenyi la diapositiva sobre adopció–, són algunes famílies que, quan hi hem contactat –perquè després els explicaré que hem començat aquest any a valorar aquestes famílies que estan en suspensió transitòria–, quan ens hi hem dirigit ens han dit que feia molt de temps que estaven en aquesta llista i que, per tant, ara mateix ja no els interessava començar un procés adoptiu.

En l'àmbit de l'adopció internacional, i amb això ja acabarem les dades, veuen que les famílies que estan en espera són aquestes 573, repartides en diversos països; que els infants que han estat adoptats durant aquests primers mesos són 75, i que les sol·licituds

noves de famílies que volen començar processos d'adopció internacional són aquestes 125.

Molt bé. Doncs, si els sembla, comencem per la part de l'acolliment. Els explicava, quan fèiem la revisió de les dades, que Catalunya té una gran necessitat de famílies d'acollida, i certament és on hem posat la banya, hem posat la força i estem posant els recursos des de l'Institut Català de l'Acolliment i de l'Adopció. Actualment, hi ha a Catalunya aproximadament aquestes sis-centes famílies acollidores, on estan acollits aquests mil infants –aproximadament, eh?, n'hem vist abans les dades i, per tant, veuen que no són exactes–, però encara en necessitem moltes més, especialment per a grups de germans, per a infants amb malalties greus, diversitat funcional o amb infants que tenen un volum important de visites amb la família d'origen, i això és important explicar-ho, perquè, com saben, hi ha aquesta fase.

Quan un infant..., doncs, hi ha un desemparament per part de l'Administració i s'estudia quina és la millor mesura per a aquell infant. Pot ser que existeixi, i de fet es treballa sempre perquè així sigui, el retorn amb la família biològica. És evident que aquest retorn amb la família biològica s'ha de fer, també, a part de moltes altres coses, podent consolidar un vincle amb aquell infant, no? Per tant, hi ha molts nens que estan en acolliment que tenen un volum de visites important, i ha de ser així, perquè el més important és que, si aquella família biològica, aquella família d'origen té les capacitats per criar el seu fill, sigui així.

Per tant, hi han acolliments que tenen un volum important de visites, i això ho hem d'explicar, perquè aquelles famílies que vulguin ser famílies acollidores necessiten tenir una disponibilitat per portar aquell infant a les visites. I això no sempre ajuda, és cert –això no sempre ajuda–, perquè és difícil trobar en la societat actual famílies disposades a portar el seu infant acollit a fer visites amb la família d'origen, a vegades, potser, dos o tres cops a la setmana. Per tant, és important que quan nosaltres busquem famílies acollidores també expliquem aquesta circumstància.

També hi han altres tipus d'infants que ens dificulten el fet de poder trobar-los una família d'acollida, per exemple, si són un grup de germans. A Catalunya, normalment, quan uns germans tenen un vincle entre ells no se separen, i això fa que en alguns casos, doncs, quedin en un centre, perquè és difícil trobar una família que pugui assumir un grup de dos, tres o quatre germans.

Passa el mateix en el cas de que aquests infants tinguin malalties greus o diversitat funcional, perquè un infant amb un 90 per cent de discapacitat i amb..., és difícil trobar algú que se'n pugui fer càrrec amb els coneixements mèdics que també es requereixen, no?

Per tant, actualment hi han en acolliment residencial –per tant, en centre– cent infants amb aquestes característiques que tenen de zero a sis anys. Com saben, el Govern també hem posat els recursos, diguem-ne, tota la nostra força i la banya en promoure que no hi hagi cap infant de zero a sis anys en un acolliment residencial. És evident que això no es pot fer d'un dia per l'altre, però..., de fet, no només aquest Govern, sinó que creiem que en tots els futurs governs del nostre país ha de ser una de les seves prioritats, no? Per tant, ara mateix hi han cent infants de zero a sis anys amb aquestes característiques que estan en espera de tenir una família d'acollida. I què vol dir això? Vol dir que la proposta que l'equip especialitzat en infància ha fet per a aquests nens és d'una família d'acollida, és d'una família aliena.

Per tant, prioritat màxima, però això no vol dir que no treballem perquè els nens que tenen a partir de set, vuit, nou, deu i fins als divuit anys també puguin tenir aquest dret, no?, el dret de viure en una família. Si comptem també els que hi han aproximadament entre els set i els divuit anys, són cinc-cents més, eh? Per tant, cinc-cents més cent: si fem així una suma matemàtica ràpida, necessitem doblar ara mateix el nombre de famílies d'acollida.

I com ho farem, això, a part de posar-hi tota la nostra energia, tots aquells recursos que tinguem, a disposició? Doncs, fent un pla estratègic de promoció de l'acolliment.

ment, un pla estratègic que té tres eixos. I ens agrada explicar que aquest pla no funciona si només treballem en un o dos d'aquests eixos; de fet, perquè els canvis que fem o que volem fer siguin transformadors –i «transformador» vol dir que d'aquí a uns anys no tornem a estar en la situació similar, que tot allò que anem avançant no ho puguem retrocedir– necessitem treballar paral·lelament en aquests tres eixos.

El primer és fer millores en el mateix sistema d'acolliment familiar, que a part és sistema de protecció; el Pla de suport a les famílies acollidores, i les actuacions de divulgació amb relació a crear una cultura de l'acolliment al nostre país.

Primer punt: millora en el sistema d'acolliment familiar. Nosaltres vam fer entre el mes de juny i el mes de desembre d'aquest any passat cinc sessions de treball amb tots aquells agents implicats en l'acolliment familiar, com són les famílies acollidores, només faltaria; la DGAIA; l'ICAA; els EAIA, per tant, els equips que treballen amb les famílies biològiques i que fan les propostes sobre el futur d'aquests infants, i amb les ICIF, que són les Institucions col·laboradores d'integració familiar, que treballen colze a colze amb l'Institut Català de l'Acolliment i de l'Adopció i que són els que fan la cerca de les famílies, la valoració i el seguiment de tots aquells infants que estan en acolliment.

Vam estar treballant una sèrie de recomanacions amb relació a què podíem millorar en el mateix sistema d'acolliment familiar, per tant, també formant part del sistema de protecció. És evident que les recomanacions –després, si volen, ja les repassarem– podrien ser infinites, perquè el sistema, aquest sistema, com qualsevol altre, doncs, no és perfecte i, per tant, sempre estem disposats a fer millores del mateix sistema, però sobretot les recomanacions anaven centrades en l'àmbit de les visites, que els deia que era un tema important en l'àmbit de l'acolliment, i també en com són capaços de crear una cultura de l'acolliment en el nostre país.

També una de les recomanacions, que de fet és una d'aquelles coses que la mateixa DGAIA ha pressupostat per a aquest 2017 i que, per tant, en els propers mesos entrarà en funcionament, es tracta d'un equip ambulatori perquè els estudis dels infants que estan en acolliment d'urgència i diagnòstic es puguin fer en el període estipulat de sis mesos de durada, perquè actualment hi havia algun petit retard en algun cas.

Per tant, hi han una sèrie de recomanacions fetes que al final són recomanacions amb relació al mateix sistema de protecció. Insistíem, i per això ho hem volgut posar en la diapositiva, que aquest treball és un treball viu, és a dir, hi han coses que han quedat pendents que les estem treballant, i també, doncs, estem oberts a tots els suggeriments que la gent del sector amb qui nosaltres treballem constantment pot fer, no? Igual que també estem oberts a tots els suggeriments que els diputats d'aquesta comissió ens puguin fer arribar.

Segon punt: Pla de suport a les famílies acollidores. Això és clau perquè nosaltres podem millorar el sistema, o podem explicar a tothom què és l'acolliment, però si no cuidem el millor actiu que tenim és com si no féssim res. És per això que vam presentar fa un parell de mesos el Pla de suport a les famílies acollidores.

Aquest Pla de suport a les famílies acollidores té una vessant econòmica i té una vessant que no és econòmica. Si vostès parlen amb les famílies, segurament quan parlin de calés els diran que, home, sempre està bé poder millorar la prestació que ells reben, però que el més important és que la mateixa Administració no els posi pals a les rodes a la feina i a la gran tasca social que fan. A vegades l'Administració, diguem-ne, pel mateix funcionament, no?, molt burocràtic, fa que..., no en l'àmbit estricte de l'Institut Català de l'Acolliment i de l'Adopció ni de la mateixa DGAIA, sinó de la resta de departaments: a vegades tots els tràmits que ha de fer la ciutadania, doncs, són prou feixucs.

Per tant, ara explicaré que hem intentat, bé, ajudar aquestes famílies amb relació a tot això. Amb relació a aquest augment de suport econòmic vam presentar fa un parell de mesos una modificació. Les famílies acollidores perceben una prestació

bàsica que és aproximadament d'uns tres-cents euros cada mes per compensar aquelles despeses que tenen amb relació a la manutenció d'aquests infants, i després hi han una sèrie de complements que ells perceben depenent de la complexitat que té l'infant que tenen a casa acollit; per tant, hi ha un complement per discapacitat, hi ha un complement pel tema de les visites, hi han complements per acolliment de grups de germans. Hi han una sèrie de complements que estaven vigents fins ara.

Nosaltres què hem fet? Nosaltres hem modificat alguns d'aquests complements que ens semblava que eren importants i, a més, n'hem creat un de nou. Amb això veuen que la inversió que hem fet és una inversió d'1,7 milions d'euros, que, de fet, forma part d'aquest augment que l'institut va tenir en el pressupost que va aprovar el Parlament fa pocs mesos, no?

Llavors, hi ha hagut una modificació amb relació al complement de discapacitat. Fins ara només hi havia dos possibles trams, dues possibles franges de discapacitat: si l'infant tenia una discapacitat limitadora o si no la tenia. I el que hem fet ha estat creat una tercera franja intermèdia perquè ens trobàvem que hi havia molts infants que per molt poc no tenien aquesta discapacitat limitadora, i que, per tant, era bo que poguéssim també reconèixer a nivell econòmic aquesta dificultat.

També hi ha hagut un augment i un reajustament del complement d'acolliment d'infants en grup de germans. Per què? Perquè està clar que si el que ens costa..., malgrat que l'incentiu econòmic, és mínim, perquè no hi ha cap família que es posi un infant a casa vint-i-quatre hores per motius econòmics, sí que ens semblava que era important que, si hi havien famílies que s'oferien per poder acollir més d'un infant, també tinguessin un petit augment en la seva prestació.

També hem creat..., us deia que hi havien unes modificacions i una creació d'un complement nou. Aquesta creació d'un complement nou és un complement que es diu «complement Respir», de seixanta euros mensuals per infant, que respon a la necessitat d'aquestes famílies de poder tenir una prestació per cobrir les despeses amb relació a les activitats extraescolars, les activitats d'estiu, etcètera. Era un complement que les famílies, doncs, realment ens explicaven que els podia anar molt bé, i, per tant, des de l'institut hem fet aquesta aposta.

Després, les mesures d'acció positiva. És això que us deia: no posem, si us plau, més pals a les rodes a la feina que fan aquestes famílies. I és per això que hem començat un exercici de responsabilitat compartida i, per tant, intentem fer un canvi de paradigma: els nens que estan en el sistema de protecció, els nens que estan en el sistema d'acolliment familiar, no volem que siguin els nens dels titulars de diaris, els nens de la DGAIA, sinó que al final són infants tutelats per l'Administració catalana, tutelats per la Generalitat, i, per tant, són uns infants sobre els quals la responsabilitat és i ha de ser compartida, no? Per què ho diem, això? Perquè hem fet una feina d'anar a veure departament per departament quines mesures d'acció positiva podíem fer i, per tant, com podríem, des de cada un dels àmbits –salut, cultura, etcètera–, fer mesures per discriminar-los positivament.

Aquí vam presentar, ara fa un parell de mesos, tot aquest programa on hi han..., si volen després en les preguntes ho podem detallar, perquè si no se m'acabarà el temps, però sí que hi han, diguem-ne, mesures positives en l'àmbit de la cultura, en l'àmbit social, en l'àmbit de la salut, en l'àmbit educatiu, etcètera. De fet, aquí estan detallats, però no sé si els veuen; després, si volen, ja els comentarem.

Accions de divulgació i promoció de l'acolliment. Aquesta és la tercera pota, eh? Tenim millores en el sistema, tenim cuidar el màxim que puguem les famílies, i també tenim crear cultura de l'acolliment. Fixin-se que dic «crear cultura de l'acolliment», no dic «fem campanyes», eh?, és diferent. Necessitem les campanyes, sí, i les utilitzarem el màxim que puguem, però al final el que volem és crear una cultura de l'acolliment, que en el nostre país no existeix.

Hi ha una enquesta del CEO del 2015 que pregunten a la gent si coneixen l'acolliment familiar. Només el coneix el 52 per cent de la gent que l'hi van preguntar.

Després, a aquells els preguntaven, bé, si es veien amb capacitat per iniciar un acolliment, i aquí ja baixava bastant, no?, la resposta. Però això què vol dir? Vol dir que la meitat de la gent, si sortim al carrer i els preguntem si coneixen l'acolliment, no ho sabrà. I, en canvi, hi ha molta diferència si sortim al carrer i preguntem a la gent si sap què és una adopció, perquè, bé, culturalment pràcticament tots o algú..., o som família adoptiva o tenim amics i coneguts que ho són, i, per tant, el grau de coneixement de la ciutadania amb relació a això és molt diferent.

Què és el que volem fer?, o què farem i què estem fent? Bàsicament identifiquem que cal fer tres tipus d'accions. La primera, que la vam començar a finals de l'any 2016, una campanya generalista que expliqui a la ciutadania què és l'acolliment, i, segurament, molta d'aquesta gent que rebí aquest impacte i que conegui què és l'acolliment probablement no iniciarà un acolliment, perquè no estarà..., o perquè no li interessarà o perquè no estarà en el moment de la seva vida per fer-ho, però aquesta gent ens ajudarà a explicar a més gent, a més dels seus contactes, al seu entorn, què és l'acolliment i potser llavors sí que podem aconseguir-ne alguna, no?

Per tant, és important no deixar de fer aquesta campanya generalista, aquesta campanya que nosaltres entenem que és més d'aire, no?, que és campanya de televisió, és campanya a la ràdio, és campanya a les xarxes. Però alhora això cal que ho treballem conjuntament amb una campanya segmentada, amb una campanya de públics. Què vol dir això? Això vol dir que les eines actuals de segmentació de públics, les dades estadístiques ens ajuden a poder anar a buscar aquella gent que creiem que té més possibilitats de començar un acolliment, i això no és, diguem-ne, ciència-ficció, sinó que simplement ja sabem quin perfil tenim entre aquestes sis-centes famílies acollidores; per tant, es tracta d'anar a buscar perfils: o els mateixos o perfils que puguin ser similars. I això és el que començarem ara –o que hem començat aquest mes de juny, ara els ho explicaré–, i que començarem a partir d'ara amb un estudi de segmentació de públics que hem encarregat.

Juntament amb això, dues accions més. Ens va semblar important que un cop l'any hi hagués una setmana de l'acolliment en un municipi del nostre país que també es comprometés amb nosaltres en aquesta difusió i promoció de l'acolliment. D'aquesta Setmana de l'acolliment familiar, n'hi han hagut dues edicions: la primera es va fer a Sabadell el mes de novembre i aquesta segona es va fer tot just fa poques setmanes a Badalona.

I la Setmana de l'acolliment és una setmana d'activitats al carrer –al carrer–, és a dir, això de tancar-nos a fer grans dissertacions teòriques sobre la teoria del vincle..., tot això està molt bé i ens agrada fer-ho i ho fem sovint, però en la Setmana de l'acolliment es tracta de sortir al carrer a explicar què és l'acolliment. Fer una xerrada informativa al mig de la setmana, perquè tota aquella gent que hi pugui tenir interès pugui venir i els ho puguem explicar, però bàsicament és activitat de carrer, que ens sembla que és precisament el que ara necessitem per arribar a tota aquesta gent que l'enquesta del CEO ens diu que no té ni idea de què és l'acolliment familiar.

I l'altra acció en la qual treballem és en la creació de circuits estables d'acolliment. Això què vol dir? Vol dir que tots aquells municipis que tenen identificat on va la gent de la seva ciutat... On està la gent de Santa Coloma?, per exemple, que és un dels municipis que precisament vam anar a veure. Doncs, si estan o es poden trobar en equipaments culturals, si es poden trobar en equipaments de salut, en els CAP, etcètera, anem a buscar aquesta gent a on van i posem a la seva disposició tota la informació, perquè quan vegin el fullet de l'acolliment ja sàpiguen de què parlem, no?

Llavors, nosaltres, si tirem una miqueta endarrere, us comentàvem que havíem..., que hi han cent infants de zero a sis anys amb necessitat urgent de tenir una família d'acollida. Hem analitzat a on ens aniria millor que tinguessin aquesta família d'acollida, no? Perquè sabem on viuen, on viu la seva família d'origen, i us comentava la importància de les visites amb la família d'origen. Per tant, sabent de quina

ciutat o de quin municipi són aquests infants, sabem a on és prioritari que tinguem més famílies d'acollida.

Aquests municipis prioritaris és evident que estan en l'àrea metropolitana de Barcelona. No vol dir que no necessitem famílies a tot el territori, a tot el país, i tant!, i en necessitem moltes, però aquesta acció més intensiva de fer col·laboració amb els municipis, una col·laboració entre l'Institut Català de l'Acolliment i de l'Adopció i l'ajuntament, és en aquests vuit municipis que, com us comentava, són prioritaris per a la nostra acció. Aquests municipis són Mataró, Badalona, Santa Coloma, Barcelona, l'Hospitalet de Llobregat, Sant Boi, Cornellà i Sant Vicenç dels Horts (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), és a dir, entrant fins al Llobregat, diguem-ne. Crec que els he dit els vuit, eh?, si no, després els repassem, que ens estem... Això, ha sonat l'alarma, i, per tant, aniré... (*Veus de fons.*) Sí.

Aquí veuen les imatges, si no les van veure en el seu moment, que, bé, il·lustren la campanya que vam engegar fa uns mesos. Aquestes en són les imatges.

Això és la imatge d'un mur que vam pintar a la ciutat de Badalona amb, diguem-ne, aquest afany de fer activitat de carrer, un mur que vam pintar en reconeixement i també homenatge a la tasca social que fan les famílies d'acollida. Això va ser a Badalona, fa poques setmanes.

I ara, abans d'entrar en la part d'adopció, que aniré molt ràpid explicant-la, sí que volia que veiessin els espots de televisió que tenim preparats i que, de fet, això és una primícia mundial, eh?; és una primícia mundial perquè encara no són públics i estem pendents que puguin ser emesos per la televisió pública del nostre país en les properes setmanes.

(Es procedeix a la projecció d'un vídeo. Pausa.)

Bé, no sé si l'heu vist bé. Sí? (*Remor de veus.*)

(Es procedeix a la projecció d'un vídeo. Pausa.)

Ara no. Bé, després, si ho volen, els hi ensenyo, d'acord?, amb la pantalla. (*Veus de fons. Pausa.*) Aigua, perdó. Intentarem passar a l'altre.

(Es procedeix a la projecció d'un vídeo. Pausa.)

Bé, no sé si l'han vist bé. En tot cas, després, si hi tenen interès, el podem veure. Al final, si s'hi fixen, és intentar jugar amb la tendresa, no?, al final, d'una mesura de protecció a la infància, i, per tant, intentar entendre el màxim de famílies d'acollida possible.

Amb relació a l'adopció, i aquí sí que aniré bastant ràpid... (*Pausa.*) Espera, que no sé si es veu... (*Veus de fons.*) Es veu tot, no? (*Pausa.*) D'acord. Parlàvem, abans de començar l'adopció, d'adopció a Catalunya i adopció internacional. Sí que volia fer un petit apunt que serveix tant per a una com per a l'altra.

Ens trobem davant d'una nova realitat, i creiem que això val la pena explicar-ho amb deteniment i dir-ho tal com és, no? Ens trobem davant d'un canvi dels perfils dels infants que són adoptables; saben que, perquè un infant sigui adoptable, doncs, es necessiten unes característiques concretes. L'any 97, quan es va aprovar el Decret 127 on es regulen quines són les circumstàncies per declarar que una família si una família és o no idònia, es van tenir en compte una sèrie de punts. Com deia, el perfil d'aquests infants ha canviat molt, no té res a veure el perfil d'infants adoptables de fa vint anys amb els infants d'ara. I, per tant, nosaltres hem començat una feina de revisió i d'actualització d'aquestes circumstàncies.

Però sí que és bo que tots siguem conscients que cada vegada més els infants que són susceptibles d'adoptar tenen necessitats especials, ja sigui en l'àmbit de l'adopció a Catalunya com en l'àmbit de l'adopció internacional. Això no vol dir que hi hagin infants que no en tinguin, d'aquestes necessitats, però sí que, ja sigui perquè... Evidentment, si hi ha una necessitat més amb relació a algun tipus de discapacitat o alguna malaltia, llavors, és evident que sí, però, encara que no tinguin aquesta circumstància, sí que l'impacte de la situació prèvia que han viscut, doncs, estem ve-

ient que pesa molt –que pesa molt–, i que, per tant, el perfil dels infants que estan en adopció actualment no té res a veure amb el que teníem fa uns anys. Per tant, en aquest context ens movem una mica, i treballem, no?

En l'àmbit de l'adopció nacional, els comentava abans que hi han unes famílies que són idònies que estan en espera d'infant. L'any passat, any 2016, van ser al voltant de vuitanta infants els que es van proposar per ser adoptats en una família; per tant, vuitanta infants tutelats per l'Administració que van tenir proposta d'adopció –vuitanta, d'acord? Per tant, ara mateix tenim aproximadament un volum de famílies idònies en espera, si ens poséssim amb, estrictament, números, doncs, per a aproximadament un any, no?

Què passa? És cert que els perfils dels infants que arriben en adopció a vegades no coincideixen amb els oferiments que fan les famílies, i, per tant, també estem davant d'una situació on podria ser que algunes de les famílies que són idònies i estan esperant infant potser no el tindran aquest infant, perquè el que fan les famílies és un oferiment per a un infant que..., bé, com és evident, l'infant no ens el podem inventar, no?, l'infant és com és, amb les seves característiques i les seves circumstàncies. Per tant, aquí el que hem de fer sempre és buscar la millor família per a les circumstàncies de cada un d'aquests infants.

Explicàvem també que hi ha una situació de suspensió transitòria des de l'any 2011, i que, per tant, les famílies que des del 2011 han presentat una sol·licitud no han estat encara valorades. No han estat encara valorades en el seu gruix, eh?, però sí que aquest any hem començat a valorar algunes..., de fet, les primeres que estan a la llista, no?, les primeres que es van presentar (*veus de fons*) –sí, anem acabant–l'any 2011.

I sí que m'agradaria fer un apunt especial en la gran necessitat que tenim també en l'adopció per necessitats especials. L'adopció per necessitats especials a Catalunya no està en suspensió transitòria: aquelles famílies que vulguin adoptar un infant amb necessitats especials ho poden fer perfectament. El problema és trobar famílies que vulguin iniciar un procés adoptiu d'aquestes característiques.

I ja, abans d'acabar, amb relació a l'adopció internacional, explicar que, bé, hi ha una llei de l'Estat, la Llei 26/2015, de modificació del sistema de protecció a la infància, que recentralitza les competències amb relació a l'adopció internacional, sobretot les competències amb relació a l'obertura i tancament de països i a l'acreditació d'entitats. Explicar –crec que ja ho vam explicar l'última vegada que vam venir en aquesta mateixa comissió– que hem arribat a un acord bilateral, amb l'Estat, d'interpretació d'aquesta llei, però sí que ens queda pendent poder-nos assegurar per veure com s'aplica aquesta interpretació, i, per tant, què és el que estem interpretant de la interpretació, que això de vegades costa una mica, no?

Explicar-vos també que hem començat un treball d'identificació de millores, també, en el sistema d'adopció internacional, amb tots els agents implicats, on hem fet una sèrie de propostes, o treballem en la millora d'homogeneïtzació de la informació; hem començat unes trobades entre ICIF i ECAI sobre països en concret. I treballem també i estem fent una anàlisi de la viabilitat econòmica de les entitats que tramiten l'adopció internacional.

I ara, ja, perquè em quedo sense temps, en l'àmbit de l'atenció postadoptiva –em sap greu quedar-me sense temps ara, perquè és força important– estem treballant una nova directriu per a la notificació de les adopcions truncades, és a dir, adopcions on, per les circumstàncies que siguin..., diem «truncades», perquè no ens agrada dir-ne «fracassades», no ens agrada culpabilitzar ningú –parlem d'«adopcions truncades». En el moment en que hi ha un ingrés en un centre d'un infant provinent de l'adopció, ja sigui a Catalunya com de l'adopció l'internacional, hem posat en funcionament un nou sistema de notificació perquè tots els que, diguem-ne, treballem en aquest àmbit puguem ser conscients de quines són les dades per treballar-hi.

Després, també hem començat una tasca, i estem acabant d'analitzar-la, de poder fer un increment de difusió de l'espai d'atenció postadoptiva. Treballem també amb col·laboració amb el Departament d'Ensenyament i amb el Departament de Salut perquè tothom sigui conscient del que suposa ser un infant d'origen adoptat: la majoria de vegades no suposa res, diguem-ne, diferent, però sí que si hi ha, si es detecta algun possible trastorn, la gent sigui conscient de què és el que té davant. Després, també treballem en l'àmbit de la recerca d'orígens en l'adopció internacional.

I ara sí que ja acabo. Això em sembla que és molt important destacar-ho, perquè vostès tenen una compareixença d'aquí quinze dies que segurament pot ser que els en parlin. Hem començat un grup de treball sobre salut mental i adopcions. És evident que, dels setze mil infants que des de l'any 97 han arribat a Catalunya en l'àmbit de l'adopció, la majoria d'aquests infants, doncs, no presenten cap trastorn més enllà, diguem-ne, dels propis, de la seva edat, però sí que si ens posem a..., i això és en l'àmbit de la salut, que segurament els haurien de puntualitzar més aquestes dades: dintre dels infants que tenen trastorns de salut mental hi ha un bon gruix d'aquests infants que provenen de l'adopció, d'acord? Per tant, són coses diferents, eh?: en la majoria dels infants adoptats no hi han greus..., no hi han trastorns, però sí que, dels que tenen trastorns, hi ha un gruix important que provenen de l'adopció. En futures compareixences que tindrà aquesta comissió pot ser que els n'expliquin casos concrets, no?

Per tant, sí que nosaltres aquí ens hi volíem també avançar i explicar-los que ja hi treballem, que entenem que això també forma part de l'àmbit estrictament sanitari, de l'àmbit de la salut, però que nosaltres treballem amb la gent de salut per posar a la seva disposició tot aquell coneixement que tenim quant a l'àmbit de l'adopció, no?, i, per tant (*veus de fons*), a l'àmbit de...

I com que ja se m'ha acabat el temps, doncs, ho deixo aquí.

Moltes gràcies.

La presidenta

Bé. No només..., senyora Russiñol, sinó que... Però, bé, era prou interessant com per fer... Més que res és, hi insisteixo perquè tenim una altra compareixença, eh?, si no... Molt interessant, tot el que vostè ha plantejat.

Ara és el torn dels grups parlamentaris per formular preguntes o demanar aclariments. I té la paraula, primer de tot, el Grup Parlamentari Socialista, el senyor Raúl Moreno? (*Pausa.*) Perquè és qui va demanar..., o...? (*Veus de fons.*) Sí? (*Pausa.*) D'acord. Doncs, endavant.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, presidenta. Bé, en primer lloc, volia agrair la presència de la directora, la senyora Russiñol, i del seu equip en aquesta Comissió d'Infància. Normalment, quan ve el Govern nosaltres tenim una tasca no només de preguntar i saber quines són les informacions que com a grup parlamentari ens interessin, sinó també, doncs, posar sobre la taula quina és la nostra proposta i la nostra visió.

En aquest cas, vull començar dient que considero, considerem, que vostès fan una bona tasca en un tema que és complicadíssim, i, per tant, les felicito, diguem-ne, pel seu treball. Tot i així, considerem que hi han algunes coses que són millorables. I, també, no només avui, sinó que amb anterioritat, la senyora Russiñol ha tingut a bé, doncs, d'atendre les peticions d'aquest grup parlamentari, de la resta de grups parlamentaris, quan li hem demanat informació de manera general i, fins i tot, de casos concrets, no?

Jo volia començar per coses més generals. Des del punt de vista del mateix pla de govern. Vostès parlaven de la Llei catalana d'adopció internacional, al pla de govern. Entenc que té relació amb aquesta última diapositiva que ens ha posat d'aquesta recentralització per part del Govern de les competències en adopció, o com a mínim podríem saber com està aquesta Llei catalana d'adopció internacional?

També ens parlaven del decret de modificació del procediment de valoració i formació de famílies que sol·liciten l'acolliment i l'adopció. Volíem saber com està aquest decret: en quin punt es troba? Això pel que fa al pla de govern.

Després, també, de tot el nostre sistema de protecció, des d'aquells infants que estan en acolliment, els que estan en adopció, els que estan en recursos residencials, quants infants són adoptables? És a dir..., perquè tenim, diguem-ne, els infants des del punt de vista de l'acolliment però en general quants infants són susceptibles de ser adoptats o acollits actualment a Catalunya?

Li dic algunes preguntes així, diguem-ne, sense ordre, eh? Varen anunciar vostès, el mes de juliol de l'any passat, la posada en marxa de tres-cents noves places de centres..., de CRAE; d'aquestes tres-cents, realment eren dues-cents noves, perquè la pretensió del Govern era que cent passessin d'aquests centres residencials d'acció educativa directament a famílies acollidores o, diguem-ne, a famílies d'acolliment, no? Voldria saber com està això: si vostès han estat capaços durant aquests mesos d'agafar infants que estan als CRAE i passar-los a famílies d'acollida, eh?

Ens ha parlat del pla d'acolliment familiar i en termes generals –ho ha fet de manera molt esquemàtica– hi podem estar d'acord, en que aquestes són les tres línies de treball més importants a portar a terme. Voldria que ens detallés una mica més aquestes mesures d'acció positiva, amb les famílies acollidores, des del punt de vista cultural, des del punt de vista de l'ensenyament, etcètera, que hi hem passat una miqueta per sobre.

I coincidir també en que aquestes campanyes d'acolliment encara són desconegudes. Jo crec que la darrera campanya que es va fer va ser bona, en el sentit de que un moltes vegades valora això des del punt de vista personal: és a dir, va arribar a casa meva, i la meva senyora va venir dient: «Mira, mira, podríem acollir un infant, no?». Però encara existeix molt desconeixent del què significa l'acolliment i, per tant, coincideixo en l'anàlisi.

I potser aquí sí que hauríem de fer o redoblar els esforços, i fer-ho de manera molt més generalitzada, fins i tot també comptant amb l'espai de la mateixa escola com a mecanisme, diguem-ne, per poder donar a conèixer als mateixos infants i també a les famílies de les escoles la possibilitat de l'acollida. Perquè els infants en acollida van a l'escola, i sovint són els companys d'altres nens que no estan en acollida, i surten junts, i van a fer els deures, i entren a casa d'un amb una certa naturalitat, com no podia ser d'una altra manera, però amb realitats socials molt diferents. I, per tant, jo crec que aquí l'àmbit de l'escola –no sé si vostè..., em sembla que no ho ha comentat– segur que seria un bon punt de partida, no?

Adopció. N'ha parlat poc, d'adopció –potser també era un dels temes que a nosaltres també ens interessaven més–, per una qüestió de temps. Hem vist, per les dades que ens ha donat, que hi ha més de mil persones en aquests moments, des de les sol·licituds noves que s'han donat fins a aquelles que estan en llista d'espera, diguem-ne, per ser valorades. Aquestes mil persones són de l'any 2016 i entenc que és l'acumulat d'anys enrere, eh?: des del 2011 fins ara, fins al 2016.

Voldria saber quina comunicació s'ha fet amb aquestes famílies que fa quatre, cinc anys que estan en llista d'espera. Perquè a nosaltres ens ha arribat alguna crítica de persones que en el seu moment es van apuntar a aquesta llista d'espera i mai més van saber com estava la seva sol·licitud. Per tant, ens podríem trobar que en aquesta llista d'espera hi ha famílies que ja hi han renunciat, i, per tant, no en tenim mil, en tenim, no ho sé, vuit-cents. Però caldria fer aquest buidatge per tenir una foto molt més exacta de quina és la necessitat que tenim actualment, no?

Per altra banda, de quin equip disposen vostès, des del punt de vista de professionals, per fer aquest buidatge de famílies que estan en llista d'espera i que s'ha d'analitzar si són famílies que compleixen els requisits per adoptar? Perquè, clar, aquí ens podríem trobar amb un problema, i és que el nombre d'infants a adoptar és petit: abans ens parlava em sembla que són setanta-tres infants en inici d'adopció en

les xifres del 2016, i ens posava aquí fa un moment setanta-dues famílies idònies en espera; per tant, gairebé els podríem casar, no?

Però, és a dir, aquest buidatge de famílies ens donaria més o menys la xifra de famílies que veritablement estan en disposició d'adoptar infants, però, per altra banda, ens faltaran infants per adoptar. Vull dir, com s'ho faran? El nombre d'infants que estan en situació de poder ser adoptats cada any és relativament el mateix? Aquí hem tingut una progressió, diguem-ne, a l'alça o a la baixa? O és una cosa que es manté durant tots els anys?

I d'on procedeixen, fonamentalment, aquests infants en adopció? Són infants que s'han retirat en el moment de néixer? Són infants que provenen de centres d'acolliment, de centres..., de CRAE, etcètera?

Ho dic perquè aquest és un tema important de país, és un tema important des del punt de vista de la protecció de l'infant: si no som capaços de tenir un sistema d'adopció suficientment àgil, amb una burocràcia justa, amb una certa amplitud de mires, també, perquè considerem que l'infant sempre estarà millor en una família que en un centre residencial –una família lògicament que compleixi uns requisits mínims, eh?–..., si no ho fem, si no aconseguim un sistema suficientment àgil, com deia, és possible que es posin en marxa altres alternatives, com estem veient, tipus la gestació subrogada, no?, que té altres connotacions i no entraré en aquest debat que és molt complicat, també, però que moltes vegades famílies van cap a aquest tipus de sistemes, mentre tenim una sèrie d'infants al nostre país que tenen la necessitat de ser acollits.

Per tant, m'agradaria saber si vostès tenen en aquest pla un temps, diguem-ne, més o menys raonable per donar un canvi al mateix sistema que faci que això sigui molt més senzill, que parlem més a la gent, que la gent conegui exactament quines són les conseqüències, les virtuts i els problemes d'adoptar o d'acollir, i, per tant, que acabem tenint quelcom que ens permeti que no se'n vagin a altres alternatives on el cos de la dona, doncs, es posa realment en perill i també, com no, els drets dels mateixos infants envers la seva mare.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Ara és el torn de paraula..., per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la senyora Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Gracias, presidenta. Muchas gracias, señora Russiñol, por esta exposición y esta explicación de datos, que la verdad es que, bueno, la agradecemos porque hasta ahora, a pesar de que nosotros hemos presentado mociones, que la *consellera* Bassa nos dice que hay un aumento de cifras en las solicitudes, no hemos conseguido saber a qué ritmo están creciendo estas solicitudes y a qué ritmo están creciendo estas familias de acogida, y si lo que están haciendo..., bueno, si el *departament* con las acciones emprendidas hasta ahora ha tenido éxito. Yo quizás no lo he sabido ver en la explicación suya y probablemente usted nos las ha dado, porque ha sido prolija en las explicaciones.

Nosotros coincidimos absolutamente con usted, bueno, con el Institut Català d'Acolliment, en que las familias de acogida son la mejor solución para un niño, mucho más que estar en una residencia. Por eso, una de las cifras que nos ha dado de menores en residencia nos parece una cifra muy preocupante. Y entonces también queríamos..., bueno, si tienen algún plan de urgencia o cómo poder restablecer esto.

Porque mire, señora Russiñol, creo que le voy a decir una cosa extendida en la calle, que me pregunta a mí mucha gente, o gente que está en el entorno de cuidados de infancia, pero se la quiero hacer llegar porque es muy serio, que se piense esto. Piensan: una madre, una madre con dificultades..., a lo mejor suelen ser familias monoparentales o familias muy jóvenes, que tiene problemas, que no tiene recursos

económicos, que a lo mejor tienen dificultades, se acercan a la Administración en solicitud de ayuda, y ahí se desencadena un proceso por el cual tienen la sensación de que la Administración les quita el niño. Y que una vez entrada en esa rueda, que usted dice: «Hay muchas visitas, hay mucho contacto con la familia biológica», pero al final, una vez entrada en esa rueda, hay la sensación de que ese niño se pierde.

Por eso mi primera pregunta: es decir, ¿cuántos niños –si tiene usted en estos cuadros que nos ha presentado o en los datos que usted tenga, y que es la pregunta al revés de la que le ha formulado el diputado del PSC, Raúl Moreno– que están en acogimiento temporal, que, bueno, están con estas familias de acogida, vuelven con su familia biológica?

Luego le... Bueno, quiero decirle, que supongo que usted tiene conocimiento, que Ciudadans presentó la primera moción de esta legislatura sobre la infancia tutelada, que fue la 33/XI de esta legislatura. Queremos saber si realmente ha habido un crecimiento, que era lo que se proponía, del número de familias de *acolliment*, que esto he tenido oportunidad de decirle...

Le advierto que los problemas que nos trasladan..., porque esta moción se trabajó con familias que tenían niños en acogida, y sus principales preocupaciones eran que las familias llamadas de acogimiento de urgencia pasaban a ser simples, las simples a permanentes y a las permanentes entonces se les ofrecían en adopción, porque nunca se cumplen los plazos de duración establecida para cada tipo de familia. Si no es así, me gustaría que... (*Veus de fons.*) Bueno, pues, me lo dice. O sea, es sencillamente solicitud de información y ante cosas que nos dicen a nosotros. Y –usted misma ya lo ha reconocido– que la prestación que recibían era insuficiente. Pues, ya he visto, y le felicito, que se hace un plan de una inversión de 1.700.000 euros para mejorar estas prestaciones que se dan.

Y luego hay otro tema que son las UCAE, aquellas familias de acogida donde uno de los dos cónyuges o persona es profesional del ramo de la psicología, según tengo entendido, para poder acoger a niños con perfiles más complicados y que necesitan una atención muy especial. Pero creemos que a día de hoy son casi inexistentes y que, por lo tanto, no se dan nunca como propuesta de protección a esta infancia que necesita verdaderamente..., para no estar en un centro residencial.

Nosotros propusimos..., el Pleno pasado –creo que fue el Pleno pasado– presentamos una moción en la que pedíamos bonificaciones en el tramo autonómico del IRPF para las familias de acogida como las UCAE. Esta moción fue rechazada por Junts pel Sí. Querríamos saber, respecto de las UCAE, qué medidas tienen ustedes para fomentar y que realmente se pueda conseguir que haya más unidades de UCAE de las que hay, que, por cierto, quiero que me diga cuántas hay. Nosotros hemos propuesto que se baje el tramo autonómico; también en el Congreso de los Diputados pensamos presentar alguna propuesta para apostar por este modelo. Pero ¿tienen ustedes alguna medida extraordinaria pensada para que estas familias sean más fuera de las campañas informativas?

Y luego querría respecto del proyecto de adopciones en Europa del Este y el TEAF, que me parece que no lo ha podido explicar, que lo explique, porque también... Y luego, también, este *grup de treball de salut mental i adopcions* si ya ha sacado alguna conclusión y si la van a venir a presentar al Parlament, porque, verdaderamente, no solo en Cataluña, también en el resto de España, se están dando estos problemas precisamente con niños adoptados: hay problemas de salud mental, y hay otros problemas que se ve que son específicos –específicos– de algún grupo de afectados. Y en ese caso, ¿cómo se va a ayudar a las familias.

Nada más y muchas gracias... Ah, una última: estas adopciones truncadas, ¿qué pasa?, ¿cuántas han sido? ¿Y por qué se consideran adopciones truncadas y qué pasa con estos niños?

Muchas gracias.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Per part del Grup de Catalunya Sí que es Pot, té la paraula la senyora Gemma Lienas.

Gemma Lienas Massot

Gràcies, presidenta. I moltes gràcies a la senyora Russiñol per la seva compareixença, per tot el que ens ha explicat, i gràcies també per aquest interès que demostra en millorar la situació de nens i nenes que tenen possibilitats de ser acollits o de ser adoptats.

A nosaltres ens sembla que l'acolliment, no l'adopció, és una situació complicada. De fet, decidir tenir un fill biològic no és una decisió fàcil tampoc actualment, però en el cas d'una criatura..., quan algú decideix acollir una criatura o adoptar-la, cal tenir molt bona disposició, cal tenir moltes habilitats parentals, que no necessàriament les famílies les tenen, i cal tenir més recursos econòmics, moltes vegades, dels que necessàries per tenir un fill biològic, perquè aquests nens porten una motxilla: que no vol dir que necessàriament els trastorns siguin trastorns mentals greus, però sí que la majoria d'ells necessiten ajudes suplementàries.

És cert, ho diu la nostra Llei dels drets i les oportunitats en la infància i l'adolescència, i a més és una cosa de sentit comú: cal garantir el dret a viure en família. És preocupant que tinguem nens institucionalitzats quan podrien estar acollits o adoptats, i, per tant, ens sembla molt bé la campanya que han portat a terme.

Jo els voldria preguntar per què costa tant que hi hagi famílies que vulguin ser acollidores? La societat catalana és una societat solidària; no s'acaba d'entendre bé.

L'altra cosa: vostè mateixa ha dit que hi ha famílies que estan en llista d'espera i quan els truquen els diuen que ja no els interessa. Segurament no els interessa perquè han passat anys, però per què passen tants anys fins que vostès els truquen?

Ens diuen educadors i educadores que potser hi ha uns criteris massa rígids per acoblar família i infants, que de vegades es queixen de que, per exemple, famílies que han estat triades com a famílies d'urgència podrien passar a ser famílies d'acolliment simple, però que en aquests moments hi ha unes traves burocràtiques que potser es podrien flexibilitzar.

Diuen, també, que hi ha..., en els centres fan propostes de nens o nenes que podrien estar en acolliment, però vostès diuen que no hi ha famílies per a aquests perfils de nens. Vostè ho ha dit abans, ja ho sé, però potser caldria flexibilitzar les coses i fer entendre a les famílies que no podran obtenir un nen d'un catàleg, sinó que sortirà el nen..., és a dir, que els nens surten, moltes vegades, no de la manera que tu voldries, sinó d'una altra manera, i això també pot passar amb les famílies d'acolliment. Ho dic perquè també es podria flexibilitzar una mica.

També li volia preguntar per les relacions entre la família biològica i la família acollidora, que a mi em sembla que són molt importants. De quina manera ajuden les famílies acollidores perquè entenguin que aquestes relacions són importants, s'han de cuidar? I de quina manera s'estableixen aquestes relacions? Són relacions que tenen un ritme determinat?, o, per exemple, són més flexibles i són..., quan hi ha aniversaris, etcètera.

El pla de suport que vostè ha dit a mi em sembla molt important, però potser jo crec que encara hi ha mancances, perquè, jo hi insisteixo, els nens que estan en acollida o en adopció són nens que porten una motxilla, que pot ser una motxilla que requereixi psicòleg o que requereixi algun tipus d'ajuda escolar, encara que no siguin problemes gaire greus. Aleshores, en la qüestió de suport econòmic no hi he vist si hi ha una quantitat destinada a psicòlegs i a aquest tipus de reforços escolars, etcètera.

La mesura aquesta que deia vostè d'acció positiva i de no posar pals a les rodes ens sembla perfecta, perquè hi ha famílies que s'han queixat precisament del trac-

te que han rebut. I li volia preguntar si els arriben les queixes d'aquestes famílies i què en fan.

I després, l'altra cosa que li volia dir és que, amb relació al pla de suport, segurament, necessitem un sistema de suport permanent més important i que doni més cobertura a les famílies acollidores, sobretot, perquè són famílies que moltes vegades necessitaran més habilitat, necessitaran més ajuda. Les famílies de vegades es queixen..., una mica és el mateix que deia la diputada de Ciutadans: ella ho deia amb relació a les famílies que van a recursos socials i de vegades es troben que els prenen les criatures; en el cas de les famílies d'acollida o en famílies, per exemple, que tenen nanos en adopció també s'han queixat de que, si requereixen molta ajuda, moltes vegades se'ls considera no idonis, quan el que seria lògic seria poder-los ajudar.

També m'interessa, pel que fa a les UCAE –les unitats convivencials d'acció educativa–, que estan previstes en l'article 131 de la Llei de drets i obligacions d'infància i adolescència: quantes en tenen i quines mesures prendran per augmentar-les? De fet, hi han països a Europa on aquestes famílies d'acollida professionals funcionen i funcionen molt bé. Si aquí no tenim prou famílies d'acollida que ho vulguin ser com a família, podríem trobar-ne de professionals.

I l'altra cosa és preguntar-li..., ja sé que no és una qüestió específica del Govern català, però si han contemplat fer alguna acció amb el Govern de Madrid perquè les famílies acollidores professionals puguin tenir una cotització a la seguretat social.

Una proposta. Ja sé que els adolescents cada vegada són més problemàtics, no només a les famílies d'acollida, o les adoptives, sinó a les famílies biològiques, i això és culpa de tota la societat en general, vull dir, d'una sèrie de..., d'una deriva que hem fet que no ha estat pas la millor per als nostres adolescents. Potser aniria bé tenir espais d'intercanvi d'experiències familiars, on les famílies poguessin parlar de què passa amb els seus adolescents, sempre amb alguna ajuda professional, perquè això potser ajudaria la gent a veure que el problema que tenen no és un problema específic amb el seu fill, sinó que són problemes que tenen moltes altres famílies.

I finalment, pel que fa als infants adoptables. També una mica igual que li deia de la qüestió dels infants en acollida: potser haurien de canviar una mica els criteris de les famílies. Ens hem trobat amb avaluacions molt rígides –ja n'hem parlat alguna vegada amb vostè d'algun cas concret– i que justament vostès, volent evitar que es produís un doble trencament, de vegades s'ha produït el doble trencament per part de l'Administració. No hi ha un excés de rigidesa i no hi ha una manca d'ajuda a aquestes famílies quan tenen algun problema?

I res més. Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Ara té la paraula, per part del Grup Parlamentari del Partit Popular, el senyor Fernando Sánchez.

Fernando Sánchez Costa

Moltes gràcies, presidenta. Senyora Russiñol, benvinguda i ben retrobada al Parlament. Ens vam conèixer l'anterior legislatura i estem contents que dirigeixis l'Institut Català de l'Acolliment i de l'Adopció, perquè sabem que et creus aquest tema i que en saps; quan estaves aquí ho demostraves i, per tant, va ser una alegria quan vas ser nomenada.

Volia fer-te..., volia fer-li, perdó, unes preguntes sobretot amb relació a l'acolliment, però primer, si em permet, sobre l'adopció –crec que ha estat un tema secundari, però també ha sortit a la compareixença. Quin és el temps mitjà dels tràmits d'adopció? I jo sé que és molt..., no sé quin és exactament, sé que és molt de temps –sé que és molt de temps. I la meua pregunta és: quin és el problema? És a dir, el problema és que és molt complicat i s'han de fer molts tràmits per garantir la protecció de l'infant i, per tant, per seguretat de l'infant, per seguretat de les relacions

internacionals, no es poden alleugerir aquests temps? O és un problema de recursos i també del Govern central? No ho sé, eh? És a dir, però..., és per saber si podem ajudar les famílies reduint els temps d'espera o no s'hi pot fer res? És a dir, és un tema de diners?, és un tema de personal?, o és un tema, al final, de: «Miri, l'adopció és un tema molt delicat i, per tant, s'ha de vigilar molt bé, i els tràmits no es poden escurçar de cap manera.»

Li volia preguntar també una cosa que m'ha arribat i no tinc contrastada de cap manera, i per això la pregunto, eh?, i és sobre les adopcions nacionals. Sé que per «nacionals» podem entendre una cosa diferent, o no, o depèn de com, d'acord?, però ara em refereixo al conjunt d'Espanya. Algú m'ha dit: «Escolta'm, és que des d'aquí Catalunya hi ha com dificultats per adoptar nadons de la resta de l'Estat, d'Espanya i tal», no? No sé si és així, si no és així, i, per tant, l'hi volia preguntar.

També voldria saber aquest tema de les adopcions truncades, no?, que recentment era un tema una mica tabú i ha aparegut als mitjans de comunicació. Doncs, saber una mica el nombre d'adopcions truncades que hi ha i les causes.

I finalment també convidar a vostès i el departament a suggerir, també, o a proposar, davant d'aquesta dificultat per adoptar i moltes famílies que ho volen fer, a vegades, a dones gestants que tenen dificultats, que tenen problemes, dir-los: «Escolti'm, hi ha aquesta via, també. És a dir, vostè pot acabar donant el seu fill en adopció, si ho vol.» I hi pot haver alguna gent que hi digui: «Miri, doncs, sí, m'interessa aquesta via», i em sembla que s'ha de posar, com a possibilitat, també. Per tant, els encoratjo que tinguin aquesta valentia de fer-ho.

Sobre el tema de l'acolliment, també, com han fet altres grups, els vull felicitar per la tasca i per la campanya. I també retre un homenatge a les famílies, em sembla que hi ha algú... Per què no hi ha famílies que vulguin fer-ho? Escolti'm, doncs, jo ho entenc perfectament: perquè és molt complicat i s'ha de ser molt valent, i s'ha de ser molt generós per fer això, i la majoria no ho som. I, per tant, s'ha de retre aquest homenatge, perquè, a més –i vostè ho ha explicat, no?–, ells fan de famílies i renuncien, d'alguna manera, a ser famílies; és a dir, tu ets pare i mare, però saps que en qualsevol moment hauràs de renunciar a aquella paternitat i maternitat, i has de compartir la paternitat i la maternitat amb els seus pares biològics. I, per tant, és molt d'agrair, aquesta valentia, però entenc que no sigui fàcil.

Però sí que és veritat que davant de la dificultat que es troba la DGAIA –i després li preguntaré una mica per la DGAIA, al final– per tirar endavant els seus nens tutelats, doncs, una sortida idònia són les famílies d'acollida. I li vull preguntar els perfils de les famílies interessades: tinc certa curiositat per saber, al final, qui té aquesta valentia, no?, i aquesta generositat.

En segon lloc, també, la trajectòria una mica mitjana dels infants acollits. En general, quants anys hi estan? És a dir, és un període molt transitori? Suposo que hi ha una gran diversitat de trajectòries, però no sé si tenen una tipologia mitjana, de dir: «Miri, normalment estan com tres o quatre anys, o no, la majoria ja passen tota la infància, l'adolescència amb aquestes famílies.»

També... Ah, i els resultats, si els tenen, perquè, clar, això són coses a molt llarg termini: si han comparat els infants tutelats institucionals –no sé si es diu així exactament, però que estan a centres d'acollida– amb els que estan amb famílies d'acollida, si tenen comparatives de resultats acadèmics, de resultats després d'integració universitària, laboral. Suposo que és una cosa a molt llarg termini, però potser en tenen.

I també per l'eficàcia de les seves campanyes. Clar, quan ens ha dit vostè la xifra de vuitanta, jo..., no ho sé, jo sé l'esforç que hi han posat i després et dius que vuitanta potser no sembla molt, no? Estan funcionant les campanyes? S'estan fent bé? Jo pensava: «Potser cal posar també més l'accent en les entitats.» És a dir..., o en els col·legis, que em sembla que els ho deia el diputat socialista, o parlava de les escoles. Però una escola coneix les famílies i pot..., i entitats, també, de voluntariat, d'acció

social, bé, hi ha molts tipus d'entitats a Catalunya i tu pots identificar: «Mira, aquí hi pot haver famílies que tinguin aquestes característiques.» Parlem amb l'entitat, perquè l'entitat ens faci d'altaveu i de transmissora amb les famílies. I per acabar..., és a dir, que és una cosa menys generalista, però potser molt enfocada realment a gent que et pot dir: «Mira, sí, aquí tenim tres famílies que ens ho podrien fer.»

I finalment li vull preguntar la seva opinió sobre l'embolic que hi ha a la DGAIA, d'acord? No perquè vostè hi tingui res a veure, però jo..., com que se m'escapa, aquest tema, a tothom que puc li... És a dir, què passa? Per què hem passat de ser la joia de la corona a ser la gran institució en dubte i en sospita? Què hem de fer en el grup de treball que tenim plantejat? Cap on hem d'anar? I vostè que ho veu, també, molt a prop de la DGAIA. És a dir, què està passant i què podem fer?

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Ara sí, per part del Grup Parlamentari de Junts pel Sí, la senyora Montserrat Vilella.

Montserrat Vilella Cuadrada

Sí; moltes gràcies, presidenta. Bé, en primer lloc, agrair la presència de la senyora Russiñol i del seu equip, de les seves acompanyants, i felicitar-la molt sincerament per l'exposició que ens ha fet, molt clara, molt entenedora, i que de ben segur que el seu pas pel Parlament, doncs, també ha fet que sàpiga com poder ajudar a la tasca parlamentària dels diputats que estem aquí. Per tant, moltíssimes gràcies, i agraïts d'aquestes explicacions.

També felicitar-los per la feina que fan. En primer lloc, per l'aposta del Govern de potenciar l'acolliment familiar, sobretot en els infants de zero a sis anys, i que, en contraposició de l'estada en centres, entenem que aquesta és una molt bona aposta, que evidentment el grup parlamentari compartim, i entenem també que la feina a fer és una feina a llarg termini. I, llavors, les campanyes que vostès estan fent entenem que a mitjà, llarg termini portaran els seus fruits, però que difícilment..., doncs, és una acció-reacció molt immediata i, per tant, els animem a que segueixin fent aquesta tasca, perquè de ben segur que això tindrà un recorregut.

I també pel fet que ens explicava de l'eix de la responsabilitat compartida: estem convençuts que també serà una manera de fer que famílies es puguin sentir cridades, que el boca-orella de les famílies acollidores, de dir: «Ara sí que això és una mica més fàcil, ara sí que...» Si aquesta generositat, aquesta responsabilitat que un fa el pas de fer, i que costa tant de fer..., si un sap que tindrà l'Administració al costat, doncs, de ben segur que serà més fàcil que altres famílies ho puguin fer. Per tant, això també, més enllà de la campanya publicitària que es pugui fer, de la incidència en els diferents grups de possibles famílies acollidores, d'anar-les a buscar allà on estiguin, el fet de que sàpiguen que serà una responsabilitat compartida de ben segur que això també donarà els seus fruits.

S'han preguntat moltes coses, per tant, dono per preguntades, doncs, moltes de les qüestions i valoracions que han fet els altres diputats. Però jo sí que voldria un punt molt concret que potser no s'ha tractat, i que segurament és un punt d'aquests difícil de buscar-hi el punt i el to, però entenent que és una realitat molt complexa, entenent que realment aquí hi ha drets dels infants i també de les famílies, entenent que hi ha situacions molt diverses, el que jo els volia preguntar és amb referència al marc normatiu en el cas de les adopcions.

Fa vint anys, quan es va crear l'Institut de l'Acolliment, hi havia en els professionals la sensació de que la llei era molt restrictiva quant a l'adopció en aquest país, i no sé si en altres..., igual, doncs, països veïns, eh? –tampoc no en un nivell mundial, però sí a nivell d'una mica les societats que es poden comparar amb nosaltres. Que l'adopció era molt restrictiva i, per tant, habitualment anaven en adopció aquells infants que hi havia una renúncia expressa per part dels progenitors, i, en canvi, hi

havia tot un gruix d'infants que vivien en situacions molt, molt complicades que s'anaven eternitzant i suposava una dificultat afegida, els anys en els que l'Administració no podia acabar de fer una protecció i donar una vida positiva a aquest infant, perquè prevalia –o hi havia aquesta idea– més el dret dels progenitors que no pas de l'infant.

El fet de fer l'Institut de l'Acolliment donava la possibilitat de fer aquesta temporalitat, i que ja hem vist, i veiem, que, si es potencia, doncs, pot donar resposta a moltíssimes situacions i a més a més poder treballar aquesta dualitat, no?, de donar un dret a l'infant de poder viure en família, però també possibilitar aquest contacte amb la família que sempre serà la seva família, i que per a un infant de fet és un dret primordial poder tenir relació amb la seva pròpia família.

Però, sabent tot això, jo els volia preguntar sobre si realment la normativa que tenim cobreix aquests possibles –si és que hi són, eh?– infants, en els que no hi hauria una renúncia però sí que es podrien beneficiar d'una adopció i que no faria que hi hagués tota aquesta situació, doncs, complexa per incapacitat dels seus progenitors, i prevaldre aquest dret de l'infant sobre el dret dels pares.

Sé que és un tema complicat, perquè evidentment els pares defensaran els seus drets, però entenent que una de les qüestions primordials també d'un país és defensar el dret de l'infant per sobre de tot. Doncs, jo els volia preguntar si realment la normativa ens preveu aquestes situacions, si ho tenim més o menys igual que els països veïns, o si creuen que realment hi hauria un punt en el que convindria..., més enllà de que l'Administració, no?, s'adapti a la normativa vigent, si hi ha algun punt que es veïés important a poder treballar.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Ara la senyora Russiñol té, per contestar tota aquesta quantitat de preguntes, un quart d'hora, per contestar-les. Després tenim a les dotze una altra compareixença, per tant, intentarem a veure si podem donar-li una mica més de temps.

La directora general de l'Institut Català de l'Acolliment i de l'Adopció

Bé; moltes gràcies per les preguntes. La veritat és que han estat diverses. Intentaré anar contestant per grups i per temes, també, eh? Si no tinc temps de contestar-les totes, en tot cas si volen ja els ho farem arribar per escrit de seguida que puguem.

Començo amb les preguntes del PSC –moltes gràcies, diputat. M'ha començat preguntant per l'adopció internacional, la Llei catalana d'adopció internacional, que em recordava que és un projecte del pla de govern. Explicar-li que ara mateix no està previst el desenvolupament d'aquesta llei, precisament pel que li comentava: la Llei 26/2015, de l'Estat, de modificació del sistema de protecció, centralitza unes competències que fins ara eren..., o en tot cas eren de l'Administració catalana, i s'havien exercit així els últims vint anys, que són l'acreditació d'entitats ECAI que treballen en l'àmbit de la tramitació d'adaptació internacional, i l'obertura i tancament de països.

Es pot imaginar que són dos punts prou importants, no?, són la columna del sistema d'adopció internacional, i, per tant, hem arribat a aquest acord d'interpretació de la llei amb l'Estat. Ara hem de seure per veure com s'aplica aquesta interpretació, i, per tant, qui ha de poder exercir la competència, eh? I, per tant, hem d'esperar a poder fer aquesta negociació amb l'Estat, abans, doncs, de decidir si podem tirar endavant aquest projecte de llei. En tot cas, no està iniciat perquè es va optar per poder negociar amb l'Estat sobre aquestes dues competències que certament són bàsiques en l'àmbit de l'adopció internacional.

Després també em preguntava sobre quants infants són susceptibles d'adoptar, no? I quan diem que un infant «és susceptible de ser adoptat» es tracta d'un infant adoptable, i això vol dir que jurídicament, legalment, ha de complir unes condicions.

A Catalunya, des de l'entrada en vigor de la Llei 14/2010, aproximadament, hem reduït aquest nombre d'infants susceptibles de ser adoptats. Hi ha una important tasca de prevenció i de treball amb la família biològica, que es du a terme a partir de l'aprovació de la Llei 14/2010, i segurament aquest és un dels motius –entre d'altres, perquè també hi ha un decreixement demogràfic, que crec que també és important tenir-lo en compte– pels quals, doncs, hem passat de tenir aproximadament unes dues-centes adopcions –a Catalunya, eh?, d'infants del sistema de protecció de Catalunya– abans de la llei a tenir-ne vuitanta, d'acord?

Són vuitanta, és a dir, no hi han..., a part dels infants amb necessitats especials, que poden tenir proposta d'adopció però no hi ha cap família, o hi han poques..., «cap» potser no seria..., és molt taxatiu, eh?, però hi han poques famílies que vulguin adoptar infants amb necessitats especials, perquè no parlem de necessitats especials més lleugeres, parlem de discapacitats del 90 per cent, hidrocefàlies, d'aquest tipus de coses, parlem.

Per tant, hi han cada any aproximadament entre setanta-cinc i vuitanta infants, i com que tenim un volum tan gran de famílies..., perquè és evident que no hi ha cap infant a Catalunya que tingui proposta d'adopció –si no té, com dèiem, necessitats especials– que es quedi sense família adoptiva. Per tant, aquí sí que són faves comptades.

Tenim moltes famílies que volen començar un procés, que són les que estan en suspensió transitòria des de l'any 2011, i tenim les que ja van presentar la sol·licitud abans del 2011, que són idònies, que són aquestes setanta-dues que us explicava, d'acord?

Què passa? Passa que algunes d'aquestes setanta-dues..., i insisteixo en això, ja ho he dit, però crec que és bo que compartim aquesta informació i fins i tot que l'expliquem, perquè a nivell social és difícil que la gent pugui entendre-ho, eh? L'adopció..., el dret a adoptar no existeix: no parlem d'un dret de les famílies a adoptar un infant, parlem del dret d'un infant a tenir una família, d'acord?

Això a vegades és difícil d'explicar, perquè normalment..., i més ara, els últims anys, l'adopció ha deixat de ser una primera opció de les famílies com havia estat fa quinze o vint anys enrere, on et trobaves famílies o et trobaves persones soles, parelles que iniciaven un procés adoptiu perquè no és que no haguessin pogut tenir fills biològics, sinó que no els volien tenir. Aquesta situació ara mateix ha canviat: se'ns adrecen famílies, parelles, persones soles, que volen iniciar un procés adoptiu però no com a primera opció, sinó com a última opció, d'acord? Això canvia l'estat emocional amb el qual les famílies se'ns adrecen, i comencen un procés que és llarg, i és costós –i si voleu d'això també en parlarem. Les famílies que se'ns adrecen i comencen els processos no són les mateixes famílies que anys enrere.

Llavors..., ara ja m'he perdut i no sé per què ho deia, això, eh?, però ho relacionava amb que em preguntava vostè el nombre d'infants que són susceptibles de ser adoptats. Perquè això sigui..., han de pensar que sempre que aquesta és l'última opció, és evident, tant a nivell nacional com a nivell internacional: qualsevol infant que pugui quedar-se a casa seva no surt de casa seva; si surt de casa seva és perquè hi ha algun motiu molt greu que fa que no pugui estar amb la seva família d'origen. La seva família d'origen sempre és i ha de ser la seva primera opció; si no, el sistema de protecció dota aquest infant d'una altra oportunitat, més enllà que pugui recuperar després aquella família el seu infant si hi ha una recuperació de vincle i de capacitats parentals.

Però sempre és l'última opció, i això ens ho hem de posar al cap, i la societat catalana també s'ho ha de posar al cap. Perquè nosaltres estem aquí per trobar la millor família per a cada un dels infants, no per proveir les famílies catalanes d'infants. M'explico? La diferència és substancial, perquè el dret és de l'infant. Per tant, no ens podem inventar..., si no hi han infants susceptibles de ser adoptats... De fet –de fet– també és senyal, diguem-ne, de salut democràtica del mateix sistema, diguem-ne,

no?, o salut del mateix sistema de protecció, d'acord? Per tant, sí que m'agradaria que treballéssim o que tinguéssim al cap sempre aquest paràmetre, d'acord?

En l'àmbit de l'acolliment també em demanava vostè les dades. Les repeteixo –potser no hi he insistit prou–: entre la franja dels zero a sis anys, estan aquests aproximadament... Es deuen fixar vostès que jo sempre parlo «aproximadament», no perquè no tingui ganes de donar-los les dades concretes, sinó perquè hem de pensar que són unes dades que cada dia fluctuen: cada dia entren i surten nens de centres, i cada dia entren i surten infants d'acolliments, per tant, aquestes dades fluctuen molt, oscil·len pràcticament cada dia. Llavors, són aquests cent, aproximadament, en la franja zero a sis anys, i cinc-cents més entre els set i els divuit, d'acord?

Després, faig una petita reflexió sobre el tema de la campanya, que amb això segurament contestaré a diversos grups. I, de fet, crec que la pregunta que feia la diputada Lienas, «per què costa tant trobar famílies d'acollida», jo crec que el diputat del Partit Popular pràcticament la hi ha contestat millor que jo, no? És a dir, estem demanant a unes famílies..., no busquem uns..., malgrat que alguns s'hi sentin i treballin en aquesta línia, que em sembla el més natural del món, eh?, però no estem buscant un pare i una mare per a aquests nens que estan en acolliment, estem buscant una família que els acompanyi –que els acompanyi. I «acompanyar-los» vol dir tot: vol dir segurament tractar-los com uns fills, perquè és evident..., si tu tens dos fills biològics, no tractaràs el teu infant acollit diferent; els estem demanant que quan aquests infants necessitin tornar amb la seva família l'acompanyin, i això jo crec que lliga molt amb aquest concepte de «propietat» que tenim com a societat, no?, que el que no és nostre ens genera una mica com d'ansietat, i fins i tot no som capaços de veure que ni els fills biològics són nostres, al final són seus i, per tant, ells decidiran a la vida què volen fer.

Per tant, jo crec que la diferència i la dicotomia, al final... Nosaltres perquè treballeu en l'àmbit de la protecció, l'acolliment i l'adopció, i jo he intentat, malgrat..., el pla estratègic de promoció de l'acolliment i la gran necessitat de famílies d'acollida ha fet que jo avui els expliqués molt més amb detall la part de l'acolliment. Són dos projectes que no tenen res a veure –no tenen res a veure. És evident que s'assemblen, és evident que són mesures del sistema de protecció, però la motivació d'una família d'acollida no té res a veure amb la motivació d'una família adoptiva, d'acord?

Això no vol dir que una família que vol adoptar un infant pot..., no totes poden, eh?, normal, igual que segurament no tots els que estem aquí acolliríem un infant, perquè no estem en el moment de la vida per fer-ho, perquè potser veiem que no tenim les capacitats per fer-ho. Però la motivació d'una família adoptiva és tenir un fill; si no pot tenir un fill, si no pot adoptar un fill, algunes famílies tenen la capacitat emocional –sobretot, quan parlo de «capacitats» mai interpretin que parlo d'econòmiques, eh?, en aquest àmbit sempre parlo d'emocionals– d'adaptar-se a una nova proposta, que és cuidar i criar un infant que legalment no serà mai el seu fill, encara que s'hi passi molts anys. D'acord?

Per tant, hi han algunes famílies provinents de l'adopció que poden fer aquest canvi, i des dels equips especialitzats, si alguna família adoptiva diu: «Jo venia..., volia començar un procés adoptiu, però veig que hi han pocs infants adoptables. M'interessa que m'expliquin vostès de què va això de l'acolliment...» Hi han famílies que són capaces de fer aquest procés i hi han famílies que no, com –hi insisteixo– segur que molts d'aquí seríem capaços de tirar endavant un acolliment i alguns no en seríem capaços, d'acord? Per tant, molt diferent, acolliment i adopció. I, per tant, també les famílies de l'entorn de l'acolliment són un perfil de famílies, i les famílies de l'adopció són diferents.

Parlava també d'aquestes tres-centes places de centres residencials. Jo saben que soc la directora de l'Institut Català de l'Acolliment i de l'Adopció i, per tant, se'm fa difícil poder opinar, o parlar, o donar dades sobre l'àmbit estrictament de la DGAIA. Sí que és cert que aquesta part del pla de govern..., és a dir, el fet de tenir com a ob-

jectiu que a la llarga o al mitjà, llarg termini no hi hagin infants menors de sis anys que estiguin en un centre, i, per tant, puguin estar amb famílies d'acollida. Clar, de fet, això només es pot materialitzar si som capaços de fer tota aquesta feina que jo els he explicat i de tenir..., d'anar acumulant resultats, d'acord?

I aquí centro una mica ara la meva explicació. Hem de tenir en compte... Primer, la valoració d'una família d'acollida no és una valoració, diguem-ne..., bé, no és que tu vagis a parlar amb un equip un dia i d'allà ja surtis amb el diploma –i perdonin que hi faci una mica de broma– de família acollidora. De fet, hi ha un procés de valoració psicosocial semblant al que es fa amb les famílies adoptives. Per què? Perquè és molt important, i saben que en això jo també insisteixo molt... Aquests infants, igual que els infants que estan en adopció, ja han sofert un trencament, com a mínim –parlo de «trencament» i ja no entro a fer valoracions de casos de maltractaments, etcètera–, per tant, hem d'intentar que la família que farà l'acompanyament d'aquest infant, doncs, tingui unes capacitats emocionals per acompanyar-lo en aquests anys de vida, d'acord?

Per tant, aquest procés de valoració i de formació –no només es valoren les capacitats, sinó que es forma, hi ha un període de formació– té una durada de sis mesos. Què vol dir, això? Vol dir que totes aquelles famílies que s'han sentit cridades per la campanya que vam començar abans d'acabar l'any encara estan en procés de valoració. Serà en els propers mesos quan veurem que aquestes famílies es van incorporant a tota la bossa de famílies d'acollida que tenim. Per tant, a dia d'avui no tenim cap família nova, cap d'aquestes altes que vostès han vist en el powerpoint respon a una campanya, a aquestes campanyes que estem fent: serà en els propers mesos.

El que sí que sabem és que des de l'entrada..., abans de l'entrada en vigor de la campanya hi havia cada mes quinze famílies que presentaven la seva sol·licitud per començar un procés de ser família d'acollida. Això no vol dir informar-se, això vol dir que aquestes famílies que ja estan informades, ja ho han decidit, ho han madurat, s'han presentat a l'institut i han registrat una sol·licitud per començar el procés. Abans de la campanya eren quinze. Després de la campanya, desembre, gener, febrer, març i fins a l'abril –fins a l'abril– han passat a ser trenta, aproximadament, entre vint-i-cinc i trenta. Dic «fins a l'abril» perquè a partir del mes d'abril hem tornat a tenir unes xifres similars a les d'abans de la campanya

De fet, això és previsible, perquè, bé, vam fer una petita..., la campanya que vam fer abans de final d'any, bé, clar, miracles a Lourdes, és a dir, va durar el que la vam poder fer durar, i tot just ara, com els he presentat amb els espots de televisió, tornarem a fer-hi un impuls i esperem que també tornin a pujar aquestes sol·licituds. Per tant, quan hi ha acció de govern de promoció dels acolliments pugen una mica les sol·licituds; de fet, es doblen les sol·licituds. Veurem també les que es tradueixen en famílies que puguin ser vàlides per tirar aquest projecte endavant, perquè és evident que no totes les que hi puguin tenir interès poden ser-ho.

Intento detallar una mica, perquè és... (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Bé, o no –o no–, perquè em quedaré sense temps. Les mesures d'acció positiva, si els sembla, els les podem enviar, que és més fàcil que els ho envii.

A veure, què més?, perquè em queden moltes coses... (*Veus de fons.*) Ah, sí. M'han preguntat... També hi ha una figura d'acolliment que és l'acolliment de caps de setmana i vacances, que són famílies que es comprometen amb infants que ja són una miqueta més grans. Es tracta d'infants a partir de nou anys que no hagin pogut anar en un acolliment per alguna circumstància –a vegades, segurament, perquè no hem sigut capaços de trobar-los la família adequada–, i existeix la figura de les famílies col·laboradores, que hi han dues-centes famílies col·laboradores.

I em demanaven dades, també, de les UCAE, que és cert que no n'hi ha prou. Actualment n'hi ha trenta. I sí que jo..., aquí m'han preguntat també sobre..., una cosa són les UCAE, les actuals famílies especialitzades, i després hi ha una altra cosa que

no existeix encara que són les professionals. És important no confondre-ho, perquè a vegades diuen: «No, és que hi han països que ho tenen.» Sí, sí, i també hi ha països que tenen legislació laboral diferent de la nostra i que ho permeten.

És a dir, en el nostre país no està regulat poder treballar més de vuit hores. De fet, hi han inspectors de treball que es dediquen a anar a buscar les empreses on hi ha gent que treballa més de vuit hores al dia, no? Per tant... De fet, he entrat a la sala amb una maleta perquè justament demà tinc una reunió a Madrid on un dels temes que es tractarà és aquest, és el del tema dels acolliments professionals, on l'Estat, per poder-ho regular, hauria de crear un règim especial a la seguretat social, i jo crec que totes les comunitats autònomes en això ho tenim clar, que aquesta és la via, malgrat... Com que això no sabem si serà àgil –ens sembla que no–, nosaltres anem pensant si, dintre de la legislació laboral actual, pot existir alguna petita escaleta per començar fent una experiència pilot. Que no s'estranyin si d'aquí a uns mesos fem algun tipus de..., o els expliquem algun projecte perquè creiem que podem trobar alguna solució. Estem acabant d'estudiar-ho.

Clar, jo és que m'he quedat sense temps i tinc moltes coses per explicar. Si volen els diputats, els contestem per correu electrònic a les preguntes que han fet. Les que siguin, també, més de quantificació de dades.

I, no ho sé, jo quasi que ho deixaria aquí, perquè si començo no acabaré, i jo crec que ja ha arribat la gent de la següent compareixença.

La presidenta

Moltíssimes gràcies, directora general, senyora Agnès Russiñol, per les seves explicacions. Li desitgem tots un molt bon viatge a Madrid, i esperem i desitgem, doncs, que pugui tornar amb la maleta ben plena de concessions i de competències, i si pot ser algun dineret també, eh? Per tant, moltíssimes gràcies per haver estat aquí.

I suspenem la sessió un minut o dos per poder-la acomiadar i donar la benvinguda a la compareixença següent. Gràcies.

La sessió se suspèn a tres quarts de dotze del migdia i dotze minuts i es reprèn a les dotze i dos minuts.

La presidenta

Bé, doncs, continuem aquesta Comissió d'Afers Socials i Famílies.

Compareixença d'una representació de la Fundació BarcelonActua per a informar sobre la tasca que duu a terme aquesta fundació i sobre els problemes que intenten abordar mitjançant el projecte «Beques BAC»

357-00466/11

Avui, amb aquesta compareixença d'una representació de la Fundació BarcelonActua davant aquesta comissió per a informar sobre la tasca que du a terme aquesta fundació i sobre els problemes que intenten abordar mitjançant el projecte «Beques BAC».

Ens acompanya la Laia Serrano, que és la directora de la fundació, en Lluís Bonell i l'Edgar Iglesias. Tenen, per poder explicar a tots els diputats i diputades quin és la seva tasca, trenta, trenta-cinc minuts. I cada vegada que vulgueu passar la paraula a un dels companys, me l'heu de passar a mi, que jo els passaré la paraula, d'acord? *(Pausa.)* Molt benvingudes, les persones que els acompanyen: sigueu benvinguts al Parlament de Catalunya.

Doncs, endavant. Quan vulguis, Laia.

Laia Serrano Biosca (directora de la Fundació BarcelonActua)

Sí. I convidats. Moltes gràcies, Magda, per haver-nos convidat en aquesta compareixença.

(L'exposició dels oradors és acompanyada d'una projecció de xarts, els quals poden ésser consultats a l'expedient de la comissió.)

Us explico molt breument el que veurem. En primer lloc, faré una petita presentació de la tasca que duem a terme a través de la Fundació BarcelonActua, jo, com a presidenta de la fundació. Després intervindran el Lluís Bonell, que és impulsor del projecte de les beques U-BAC, que és una mica entorn del que venim a parlar, i l'Edgar Iglesias, que és de l'entitat AEIRaval, una entitat amb la que treballem, en tot el que fa referència a l'àmbit educació dintre del barri del Raval. Ells abundaran en la problemàtica que venim avui, doncs, a plantejar, no?, amb el pretext aquest de les beques U-BAC.

Si em permeteu, abans de començar, doncs, a parlar del que és BarcelonActua, m'agradaria avançar-vos un molt breu vídeo del que fem, és un minutet i mig. *(Veus de fons.)* Eh? Què diu? *(Pausa.)* No *(Veus de fons.)* Surt o què? «La direcció de este...» Bé, doncs, no hi ha vídeo *(L'oradorariu.)* No, perquè diu: «La direcció de...» No sé per quina raó no... El podria...?

La presidenta

Sí. Mentre continues, anem a buscar l'informàtic.

Laia Serrano Biosca

D'acord. No, si no, de tota manera, el tinc a dintre del que és la... A veure, és molt fàcil de... Aquí, suposo que tenim... És que, en res, amb un minutet i mig, la veritat és que, doncs, il·lustra força bé el que fem des de la fundació. *(Pausa.)* D'acord. Ja està, i aquí surt de seguida. Aprofito, a més, per ensenyar-vos la pàgina web, almenys, si més no, la *home*, la pàgina d'entrada. Aquí no el puc posar. No el puc posar gran? *(Pausa.)* Veig que no el puc posar gran, no s'està obrint. Ara. *(Pausa.)* No se sent.

La presidenta

Posa el micro aquí.

(Es procedeix a la projecció d'un vídeo. Pausa.)

Perfecte. Doncs, tornem-hi.

Laia Serrano Biosca

Molt bé. Doncs, som-hi. Què som, què fem a la fundació, no? Som una comunitat de persones que el que fem..., persones compromeses i implicades que actuem per ajudar a cobrir necessitats concretes del nostre entorn més proper. I ho fem a través d'activitats i projectes a través dels quals no només pretenem arribar a col·lectius en situació de vulnerabilitat del nostre entorn, sinó que..., i tan important és la mobilització.

Nosaltres som facilitadors de l'actuació. Intentem, doncs, generar activitats que siguin motivadores, que, com deia, ajudin a resoldre coses concretes i que, alhora, motivin a l'actuació, i ho fem en els diferents àmbits d'actuació. Jo ara... Veureu que treballem en cinc àmbits d'actuació, que és el d'infants i joves, el de gent gran, el de persones en exclusió social, el de refugiats i immigrants, i un de transversal, que és el de la inserció laboral.

Llavors, aquí veureu una miqueta les activitats que duem a terme en els diferents àmbits d'actuació. Veureu també l'impacte assolit, especialment aquest, fruit de les memòries, d'aquest passat 2016. Però més que us quedeu amb el que fem, jo crec que el tret més diferencial del que fem nosaltres és el com ho fem, no? Jo crec que... I m'agradarà que sortiu d'aquí... Jo crec que som una entitat, doncs... Bé, tenim poc més de cinc anys, i tenim una forma de funcionar en la que segurament el fet aquest d'incidir tant en la mobilització ens fa aquest caràcter bastant diferent.

Si haguéssim de dir, potser, doncs, aquests trets més diferencials, jo crec que és que tot aquest procés de desenvolupament de noves activitats que anem generant i projectes ens els fem d'una forma molt participativa. La participació és fonamental,

com deia: com que un dels objectius és la mobilització, per tant, volem que..., des del minut zero, quan comencem a engegar noves activitats, la participació de la ciutadania és fonamental.

Perquè, a més a més, entenem que tots som diferents. I hi han persones a les que el que els agrada és participar en activitats que ja estan..., que els agrada, doncs, repartir àpats per a persones del Raval, o els agrada cuinar per a avis del barri de Navas. Ara bé, n'hi han d'altres que no els agrada, potser, tant això, i els engresca molt més el fet de formar part del procés que en diem de gestació, la incubadora de noves activitats, no?, gent que és..., li agrada l'organització, li agrada poder aportar idees, li agrada dir: «Escolta, a aquesta entitat jo hi he estat treballant, al barri. Jo m'hi poso en contacte.» Això és el que ens agrada. Per tant, aquest tret de la participació és fonamental.

El treball en xarxa, fonamental per nosaltres, i només parlant d'entitats. Veieu que era important per nosaltres venir amb AEIRaval, amb l'Edgar Iglesias. En cada un dels àmbits d'actuació intentem anar de la mà d'entitats que o ja treballen amb aquest col·lectiu o ja treballen en aquell barri, o... I no només amb entitats, sinó, a més a més, comerços del barri: ens agrada engrescar empreses, comerços del barri, persones del barri.

I, per altra banda, la integració. Nosaltres creiem en el... Ens agrada que les activitats que duem a terme –i, com deia, doncs, ajuden a fer front a necessitats concretes del nostre entorn–, a través de la participació, a través del voluntariat, també aconseguim integrar les persones, i en posarem algun exemple en el cas concret de persones refugiades.

Per tant, entrem una mica... Comentava els cinc àmbits d'actuació que deia. Centrem-nos primer en el de la gent gran. Aquí, com deia, en veieu l'impacte, però m'agradarà més, doncs, aquest «com» que us deia, no? Per explicar-vos-ho: fa tres anys va venir un BAC –així ens diem els de la comunitat–, un enginyer industrial, i va dir: «Escolta, a mi m'agradaria fer alguna cosa al meu barri.» I dic: «De quin barri ets?» Diu: «Del barri de Sants.» Era un casteller de Sants, a més de ser enginyer, no? Llavors, dic: «Bé, doncs, comencem.»

El primer que vam fer –i una mica això il·lustra una mica aquest procés participatiu– va ser fer *mailing* a tota la gent de Sants de BarcelonActua, eh? –la gent quan es registra ens diu de quin barri són. I, bé, vam fer..., bé, van venir unes quinze persones. En aquell moment ens vam trobar en un bar; ara ja tenim més locals, però en aquell moment –ara parlo de fa més de tres anys– ens vam trobar en un bar. I entre tota la gent del barri de Sants que era de BarcelonActua vam parlar de quines eren les mancances que tenia aquell barri.

I el que va sortir va ser, doncs, que hi havia molta gent gran, que vivia en quarts pisos sense ascensor, que estava sola i que estava desnodrida. I vam dir: «Molt bé, sembla que tenim clar que anirem pel tema de persones grans, que anirem pel tema de la nutrició.» Però, bé, la cuina d'on la traiem? I els avis, no? Ara és veritat que ha passat el temps, i hi haurien coses que potser ens serien més fàcils. Però un: «–Escolta, tu, que jo conec un de la Fundació Catalunya - La Pedrera que no sé què. –D'acord, tu t'encarregues del tema de la cuina.» L'altre: «–Doncs, escolta, jo tinc molta relació amb el CAP de Carreras i Candi. –Doncs, molt bé, tal.» I cadascú va anar assolint aquestes diferents tasques, que després, en una altra reunió preparatòria, diguem-ne, vam... Bé, vam necessitar com tres reunions i al cap d'un parell de mesos engegàvem aquesta activitat, que fem cada dematí, cada dimarts al dematí, al barri de Sants, en què cuinem per a deu avis en situació de vulnerabilitat del barri. I aquesta, al cap d'un temps, d'uns mesos, la vam replicar al barri de Navas –això ho fem de la mà del centre cívic de Navas– i després també, de la mà d'Els Tres Turons, ho fem, també, al barri del Carmel.

Inclusió social. Aquí també, aquesta activitat, que ja té pràcticament quatre anys..., bé, en tenim diverses. Dintre d'inclusió social hi hauria les..., en tenim al

Raval i en tenim a Gràcia. Al Raval estem, doncs, amb..., repartim àpats cada dijous per a unes cent vint persones; a més, cada dijous, plogui, nevi, sigui la nit de Cap d'Any o sigui el dia de Nadal, no?, sempre, sempre fem aquesta activitat. I després també els diumenges els donem esmorzars.

A més a més, també treballem amb dones al barri de Gràcia. Tenim una activitat que es diu les Dones del món, una activitat en què per una banda estan les mares, després els infants, i per altra banda hi han uns voluntaris que preparen lots d'aliments perquè després s'emportin aquestes famílies, no?

Jo crec que aquesta activitat, en concret les del Raval –i les altres també, però per posar l'exemple del Raval–..., i jo us convido que algun dia vingueu a Els dijous, tots a taula: cada dijous a partir de les set del vespre al carrer Om número 12. Jo crec que hi veureu molt l'essència de BarcelonActua, no?, és a dir, aquesta complicitat que hi ha voluntaris amb voluntaris, voluntaris amb convidats –així els diem, a les persones a les que repartim aquests àpats.

I, a més a més, veureu també el que deia, que som molt diferents. En aquesta mateixa activitat et pots trobar persones que els agrada anar allà, voluntaris, però els agrada estar a la cuina escalfant el menjar, no?, i hi ha gent, en canvi, que li agrada estar darrere del taulell repartint els àpats, i després hi ha gent que li agrada estar a la porta abraçant, preguntant o sopant amb ells. Això, jo crec que, al final –ja m'ho sentireu–, som diferents tots, i tots hem de trobar aquella forma que ens vagi bé, doncs, per implicar-nos socialment.

Per altra banda, el tema refugiats i immigrants. Hi havia aquí un vídeo, però no intentaré posar-lo. Crec que il·lustrava... És un petit reportatge que ens van fer, que va sortir un divendres a les nou i mitja del vespre a Televisió Espanyola, al *Telediario*. I parlava, precisament, doncs, de com nosaltres, i aquella integració de la que parlava abans... Nosaltres, amb les persones refugiades, treballem molt de la mà amb la fundació ACCEM, sobretot amb CEAR, també, i recentment amb Refugees Welcome, però sobretot amb ACCEM. I ells, com segur que sabeu, diguem-ne que toquen tot el que és el procés d'acollida. Nosaltres el que fem és intentar treballar el procés d'integració, no? I per nosaltres és..., creiem que una via fantàstica d'integració és precisament el voluntariat. I, aleshores, a banda de que tenim activitats dirigides a aquestes persones immigrants i refugiades –que són d'alfabetització, parelles lingüístiques i altres–, també intentem promoure que ells facin voluntariat.

Llavors, hi ha en concret una activitat, que fem un dijous el mes, en què ens trobem a l'espai Terra Veritas, on un grup de voluntaris cuinem per després portar-ho al Raval i repartir-ho. Llavors, en aquesta activitat, que si voleu també hi esteu convidats –precisament toca la setmana vinent–, hi hauran sis refugiats que ens vindran directament d'ACCEM, doncs, per participar d'aquesta activitat, no?

I després, doncs, ara que ve l'estiu, tindrem moltes activitats entre els BAC voluntaris, diguem-ne, i persones refugiades: anirem a les festes de Gràcia, anirem a les de Sants. Bé, és a dir, tenim previst tota una sèrie de coses precisament per tocar aquesta part més..., durant l'any sí que toquem alfabetització, coses més, diguem-ne..., necessitats potser una miqueta més bàsiques, d'idioma, però sí que ara intentem, durant l'estiu potenciar més la vessant més lúdica, no?

Després, en tema d'infants, aquest any passat teníem tres activitats que fèiem al Guinardó, a Vallcarca i a Gràcia. La veritat és que nosaltres en el tema d'infància –i ara volem precisament iniciar-ho de la mà d'AEIRaval també al Raval– nosaltres el que pretenem és ajudar a la millora de l'èxit educatiu dels infants com a forma complementària a la tasca, òbviament, que ja es fa des de les escoles i amb les famílies, no? I, a més a més, sempre, doncs, amb un eix, diguem-ne, vertebrador que tenim a totes les activitats, que és el tema també de la nutrició, intentem, doncs, sempre, que hi hagi una vessant nutritiva, amb un berenar nutritiu, que ens estudiem molt.

Hi ha el tema d'infants, i, després, el tema de joves. En aquest, de fet, m'hi estendré una miqueta més quan acabi, perquè, de fet, és el projecte de les beques U-BAC

del que venim a parlar, no? Però sí que dir-vos que aquest any passat vam becar..., bé, és un projecte a través del qual nosaltres bequem estudiants d'instituts d'alta complexitat perquè..., doncs, bé, facilitem que puguin accedir a la universitat. De fet, aprofito ara per donar..., aquí en tenim un bon..., en tenim uns quants, que han vingut a escoltar. Si de cas, després us explico una miqueta més..., amb més extensió el projecte.

I després també, per acabar, el tema de la inserció laboral. Nosaltres, a l'inici, vam començar, de la mà d'un parell de BAC experts en inserció laboral, a ajudar a BAC a trobar..., doncs, ajudar-los en tot aquest procés, diguem-ne, de cerca de feina, no? Ara el que hem decidit, des d'aquest 2017, és que, més que obrir-lo a tots els BAC, pensem que els BAC poden anar directament a Barcelona Activa i fer ús de recursos que ja, doncs, l'Administració pública posa al nostre abast. Pensem que tenim molta més feina a fer ajudant persones que nosaltres atenem. Per tant, la inserció laboral només la duem a terme..., i, a més a més, en concret, de la mà de la fundació Adama, fem això, o sigui, sempre amb usuaris, amb persones que nosaltres atenem i no BAC en general.

Llavors, molt breument, també per..., com comentava, ara heu vist aquí una miqueta el que seria, doncs, l'impacte, no?, l'impacte que nosaltres..., o les diferents activitats que duem a terme. Però és molt important..., nosaltres considerem també impacte social els voluntaris els quals nosaltres mobilitzem. La nostra plataforma actualment té pràcticament dotze mil usuaris, dotze mil BAC. No vol dir que tots actuïn, d'acord? És a dir, sí que n'hi ha alguns que simplement entren per..., la nostra missió, però, és fer que tots actuïn, i per això, a poc a poc anem cada cop desenvolupant més activitats precisament, per engrescar més i més gent, a més barris, no?

Aquest any hem aconseguit mobilitzar més de 1.200 persones, que es diu ràpid, aquest 2016, no? D'aquestes..., venen de la mateixa plataforma, òbviament; després –també molt important– venen del que serien instituts i universitats, centres educatius. És importantíssim per nosaltres la mobilització dels joves, d'acord?, llavors, intentem que els joves participin. Tenim un acord signat amb la Universitat Pompeu Fabra; de fet, l'altre dia vam tenir vint-i-vuit estudiants que van venir als dijous, precisament, i intentem fer dinàmiques amb ells i, d'alguna manera, fer-los..., com que tenim un voluntariat divertit, en què la gent s'ho passa bé i que, a més a més, veus que és útil, no?, doncs, bé, intentem això: seduir-los perquè segueixin fent voluntariat implicant-se en el seu entorn més proper.

De fet, per exemple, l'Escola Massana, que veieu aquí..., sabeu que ha sigut la Barcelona Design Week aquesta setmana, allà al Hub hi havien uns estudiants de l'Escola Massana que presentaven projectes que han fet a BarcelonActua.

I, per altra banda també, molt important, tot el que és el voluntariat corporatiu. Nosaltres sempre diem que som una iniciativa de la societat civil. Ho deia abans: treballem en xarxa, no només amb altres entitats sinó que també amb comerços, amb empreses, hem de..., volem mobilitzar, també, les empreses i no simplement a canvi..., és a dir, el que volem..., segurament seria més fàcil, simplement, doncs, uns diners a canvi d'un logo i d'un projecte que es dugui a terme, però per nosaltres és important també aconseguir que ells..., diguem-ne, els seus treballadors s'hi impliquin. De fet, amb Veritas, per exemple, que és una empresa col·laboradora nostra, doncs, els ajudem a això, precisament a implicar la seva gent, no? Però hem tingut moltes empreses que ens venen a buscar per fer voluntariat.

Molt ràpidament, qui hi ha al darrere?, perquè ens conegueu una miqueta més. Som l'equip BAC; avui, aquí ha vingut..., avui ha vingut part d'aquest: la Katia, com a responsable d'acció social; l'Esther Martí i el Nacho Bonell, que estan com a suport a la comunitat, tant en temes de comunicació i temes administratius, i després la Isabel Minguillón, que també està per aquí, doncs, en temes de finançament. Tenim un petit grup de..., bé, patrons, tenim un patronat: el Lluís Bonell –ho comen-

tava abans–; el Sebastià Serrano, que està per aquí; la Cristina Guardans i el Toni Martí.

Molt important, també: abans parlava de les diferents formes..., de que tots som diferents i diferents formes d'implicar-se, no? Doncs, precisament, a nosaltres també ens agrada detectar aquestes persones que tenen més capacitat per poder, diguem-ne, liderar petits projectes. Llavors, tenim des dels coordinadors d'àmbit, que esperem tenir-ne cinc; tots ells, gent voluntària, que són persones que tenen les seves feines i que a més a més ens ajuden a capitanejar cadascun dels àmbits.

Per altra banda, hi han el que són els coordinadors d'àmbits de les diferents activitats. Totes les activitats tenen, com a mínim, un coordinador, d'acord? És important, algú, doncs, que, d'alguna manera..., bé, tocar tots els indicadors setmanals, quanta gent hi ha anat, què s'ha repartit, què ha passat, que tot això..., i, sobretot –i ho tenen claríssim sempre–, aquesta, diguem-ne, empatia que han de tenir per poder acollir tots els nous voluntaris que venen a les diferents activitats.

També molt ràpidament, tema d'entitats col·laboradores. Simplement el que he comentat, no cal entrar en cadascuna, però el que deia, que tingueu clar que aquí n'hi han algunes, les més importants, però treballem amb més, entitats socials amb les que anem de la mà. I per altra banda, també, doncs, el que serien empreses, no? Per una banda, a la vostra esquerra hi haurien les que –és una petita diferència– porten producte, i a la dreta les que ens ajuden en temes de finançament.

Molt bé; llavors, ara sí que, molt breument, perquè llavors ells comencin a comentar una mica la problemàtica que ens porta aquí, a mi sí que m'agradaria parlar en concret d'un dels projectes que duem a terme en el tema joves, que són les beques U-BAC. Fruit, precisament, de..., nosaltres sí que ens considerem una fundació molt dinàmica i que, doncs, quan anem detectant possibles mancances, possibles..., clar, som molts, i intentem donar-hi humilment resposta, no?

Nosaltres, fruit d'una col·laboració amb l'institut IES Besòs..., aquí hi ha alguns estudiants que hi van a estudiar. Hi vam començar a treballar el 2013, gràcies a un ajut de l'empresa Henkel. Fèiem activitats allà i aleshores vam veure que..., vam constatar una realitat i és que hi han molt pocs estudiants..., d'aquest institut en concret, hi havien molt pocs estudiants que després accedissin a una carrera universitària.

Vam indagar, vam dir: «Bé, però hi han les beques públiques, no? És a dir, i com és que no...?» I, clar, vam detectar tres mancances en les beques públiques: una primera, que, si te la donen, te la donen el mes de febrer, és a dir, que no te la donen el mes de juliol, quan has de fer el pagament. En segon lloc, no tenen..., no hi ha cap tipus de seguiment per part de l'Administració pública d'aquests estudiants, amb la qual cosa..., jo vaig llegir –no ho sé, no ho he pogut contrastar– que un de cada tres estudiants becats –vaig llegir-ho al diari, eh?– no renovaven per baix rendiment. I, per altra banda, i molt important, que aquestes beques no tenen en compte que a molts d'aquests estudiants el seu entorn no els porta a estudiar, amb la qual cosa, per molt que hi hagin unes beques, si el teu entorn no et porta a estudiar, doncs, no estudiaràs.

Llavors, fruit d'això, vam crear el projecte de les beques U-BAC, que va impulsar el Lluís Bonell, i amb l'objectiu de potenciar l'ascensor social a través de l'educació, un ascensor social que, fruit de la crisi, s'ha vist molt paralitzat.

Molt breument, aquestes beques..., el que fem és, per una banda, el que dèiem –i aquí hi ha el coordinador de les beques, el Nacho Bonell–: intentem ja fer presentacions concretes als diferents instituts d'alta complexitat. Vam començar amb un, l'IES Besòs; vam seguir, el següent any, amb el –també incorporant-los a l'IES Besòs– Pau Claris i el Miquel Tarradell, i aquest any hi sumem també el Milà i Fontanals, del Raval. Llavors, fèiem una mica de..., incidim en..., això, se'ls fan presentacions ja personals i, a més a més, doncs, el Nacho Bonell ja comença a estar en

contacte amb els directores i sobretot amb el cap d'estudis per poder anar detectant aquestes possibles persones. Això per una banda.

Per l'altra, inclou la matrícula, que paguem el mes de juliol, és a dir, quan s'ha de fer el pagament. Per altra banda, inclou també el transport, i, a més a més, des de finals d'aquest any, i aquest any que ve ja serà durant tot l'any, tenim –bé, és un acord amb la Ramon Molinas– unes beques per oferir anglès al British Council. De fet, precisament, en alguna reunió d'aquestes de..., una trobada, diguem-ne, grupal amb les persones..., amb els alumnes –aquí presents–, es va detectar, doncs, que tenien algunes mancances en el tema de l'anglès. És veritat que..., segur que els nivells d'anglès són molt diferents d'alumnes que venen d'instituts d'alta complexitat que, no ho sé, d'una escola concertada, no? I penso que això també és una fita important.

I a nivell de material didàctic, també, doncs, els el paguem, i a més a més aquest any també incorporem –de fet, hem començat també ja en aquest segon semestre– també un tema d'ordinadors, cofinançament d'ordinadors, subjecte a bons resultats.

Perfecte. Bé, els requeriments..., també passo, breu.... El jurat, també: tenim el Sebastià Serrano, tenim la Cristina Oliva, que és directora del campus de Ciutat Vella de la UPF, i el Lluís Bonell. I aquí, bé, el primer any van ser tres alumnes; el segon, en van ser nou i, doncs, de cara a aquest any, tenim el repte d'arribar a aquests quinze estudiants, no?, sis més que l'any passat.

Així doncs, si us sembla, jo donaria..., m'agradaria Lluís... (*Veus de fons.*) Perdó.

La presidenta

Sí, sí, fem això, eh? És a dir, moltíssimes gràcies, Laia. (*Veus de fons.*) No, és que així queda..., perquè això està gravat i, per tant, tothom que vulgui a accedir a aquesta comissió i veure el que heu dit, ha de saber exactament qui parla en cada moment, eh? (*Veus de fons.*) Les coses van així.

Moltes gràcies, Laia, per l'explicació. I passem, ara sí, la paraula al senyor Lluís Bonell.

Lluís Bonell Goytisolo (patró de la Fundació BarcelonActua)

Bé, fa dos anys que treballem i, després de dos anys, què hem après? Què és el que ens hem trobat? I hem après i ens hem trobat que l'ascensor social, com a tal, no està funcionant, no està funcionant com hauria de funcionar. Després d'aquests dos anys, hem fet bastantes reunions amb directores d'instituts; hem fet reunions amb tots els alumnes; hem fet reunions amb els seus pares, entenen la problemàtica que tenen a les seves llars; hem fet reunions amb altres associacions, i la conclusió és aquesta: no està funcionant bé l'ascensor social.

L'ascensor social és precisament aquest vehicle que permet que, independentment d'on tu hagi nascut, en quin estrat social, econòmic tu hagi nascut, tens capacitat de pujar, tens capacitat d'accedir a d'altres estrats socioeconòmics. I això al final és igualtat d'oportunitats per a tothom, és donar oportunitats per a tothom, de manera igualitària. Durant els últims anys jo crec que s'ha parlat molt de les diferències de renda, les desigualtats de renda i que tot això està pujant. Si veiem el coeficient de Gini, dintre de Catalunya, dintre d'Espanya, dintre dels països anglosaxons –potser els que menys, els països de Centreeuropa que tenen estats de benestar més potents–, les desigualtats s'incrementen.

Però d'aquest tema jo crec que s'ha parlat bastant i aquí estem per parlar, més que de les desigualtats socials, de la capacitat que té la societat de poder pujar, de la capacitat que té la societat de donar aquestes oportunitats a tothom. Això és més complex: per mesurar desigualtats de renda, es pot mesurar de manera més fàcil; per mesurar aquesta capacitat de pujar dintre de l'ascensor social, calen unes dades que moltes vegades són estudis més complexos, perquè són estudis que abasten molt més temps, i se'n parla menys. Però jo crec que tots som conscients que una societat, si no fa aquesta feina bé, políticament no serà sostenible, socialment no serà justa i

econòmicament és ineficient, perquè hi ha molt talent que no se li pot donar l'oportunitat de que pugui contribuir.

Nosaltres treballem amb instituts d'alta complexitat. Als instituts d'alta complexitat, en l'actualitat, potser, el 10 per cent dels alumnes que estan a batxillerat accedeixen a la universitat. Si agafem un institut d'una altra zona, del batxillerat –i és gent que, d'entrada, vol fer, vol accedir a la universitat–, potser és del 80 per cent o la gran majoria. Però molts..., el batxillerat només té un curs, que vol dir que també molts s'han quedat, aquí, pel mig.

Jo parlaria de l'ecosistema dels instituts d'alta complexitat, perquè no només estem davant d'un problema educatiu, estem davant d'un problema que va més enllà d'allò merament educatiu. Parlo d'«ecosistema» per intentar il·lustrar aquesta complexitat d'actors i aquesta complexitat d'entorns on ens movem.

El Raval, per exemple; el Raval té una taxa d'immigració més o menys d'un terç: un terç de la població del Raval és immigrant. Parlant amb el director d'institut, veient l'actual batxillerat, bé, resulta que dos de cada trenta-dos eren locals, o sigui, ni arriba al 10 per cent; 40 per cent eren musulmans; 40 per cent eren llatins, i després hi havia gent també de l'Europa de l'Est i de les Filipines i d'altres llocs d'Àsia. I la pregunta és: davant d'aquesta diversitat cultural i davant d'aquesta diversitat de coneixements és suficient un professor? Un professor pot donar abast a tota aquesta diversitat de la mateixa manera que un professor dona abast a qualsevol altre institut?

Això, per representar, per il·lustrar que des d'un punt de vista d'educació hi ha un problema, però no només és des d'un punt de vista d'educació. Si veiem les llars, les famílies, moltes vegades, la manca d'atenció dels pares, el risc de que es formin guetos, la dificultat que tenen per sortir d'aquests barris..., ens adonem que estem davant d'aquest entorn més complex.

Al final estem en un entorn complex i la pregunta és: quin és el cost de no fer res? Si no fem res, quina realitat ens trobarem d'aquí cinc anys?

I amb això tanco la meva part.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Bonell. I ara passarem la paraula a l'Edgar Iglesias. Cinc minutets, sí? (*Pausa.*) Perfecte.

Edgar Iglesias Vidal (membre de l'Associació Educativa Integral del Raval)

Bon dia. El fet de que jo estigui aquí forma part del que és l'essència i l'ADN de BarcelonActua, perquè jo no treballo a BarcelonActua, treballo a l'Associació Educativa Integral del Raval, i també faig recerca educativa i soc docent a l'Autònoma de Barcelona. I el fet d'estar aquí explica molt bé, doncs, aquest treball transversal en xarxa que es promou des d'entitats com BarcelonActua. Nosaltres amb BarcelonActua compartim algunes inquietuds, alguns objectius i alguns projectes.

Jo fa més de divuit anys que treballo en entorns de diversitat i la diversitat no és només cultural, s'entén des d'una vessant social. Què vull dir amb això? Vull dir que el que m'agradaria simplement compartir és que hi ha projectes que s'expliquen des de la mà de la col·laboració entre entitats i Administració educativa o pública. Si no hi ha aquesta col·laboració, no podem donar resposta a dificultats d'alta complexitat.

En posaré alguns exemples. No em detindré en dades que expliquen aquesta desigualtat i per què a Barcelona hi ha persones que viuen a un barri i viuran nou anys menys de la seva vida que persones que viuen a altres barris, i, per tant, això té un efecte en l'àmbit educatiu, i és que molts joves de barris com el Besòs, la Mina, Sant Cosme, barris on jo he treballat, difícilment en el seu imaginari uns anys enrere hi havia la universitat o l'educació superior. Gràcies a projectes que miren de donar suport i recolzar el mateix sistema de beques ordinari podem arribar a racons on no arribaríem si no estiguessin aquests projectes.

Hi ha joves..., tu preguntes a un jove que està a la universitat –un jove del Besòs, un jove del Raval– què li passa a la universitat..., jo recullo paraules del tipus «feli-

«citats», «esforç», «futur», «il·lusió», «amics», «aprenentatge», «món diferent», «cares estranyes», «dificultat», «constància», «capacitat», «autonomia», «repte», «orgull». I aquests joves, amb un acompanyament suficient, destrossen l'estadística que explica que..., els joves d'aquests barris, quan arriben a la universitat o a l'educació superior, si no hi ha l'acompanyament, abandonen; si hi ha l'acompanyament, no abandonen els estudis.

Aquest acompanyament què vol dir? Vol dir donar resposta a dificultats que la seva pròpia realitat explica qui són. Aquests joves, per exemple..., jo quantificava quina és la inversió d'hores que un jove de Badalona amb el que jo he treballat, estant a quart d'ESO, per arribar a la universitat, va haver d'invertir amb una entitat de suport escolar. Doncs, mireu, de quart d'ESO a segon de batxillerat, quan a quart d'ESO se'l va convidar a abandonar els estudis perquè tenia dificultats lingüístiques, ara està..., ja ha aprovat les PAU. Aquest jove..., en tres anys hem fet 329 hores de suport escolar, 25 tutories amb el jove, 16 coordinacions amb el centre educatiu, 17 voluntaris diferents han estat fent suport en diferents matèries a aquest jove al llarg d'aquests tres anys, i fins i tot ha participat a 6 espais de suport diferents per aprofundir aspectes competencials. Imagineu-vos, si no hi hagués aquest suport, si aquest jove avui dia hauria arribat a la universitat; òbviament, és que no. Preguntem-nos si val la pena aquest suport. A mi em sembla que el suport val la pena perquè aquest jove ha pogut arribar al que és el seu propi objectiu, i això és l'equitat.

L'equitat és poder, també, doncs, en projectes..., nosaltres estem ara enfortint projectes compartits amb BarcelonaActua a través de mentories o a través d'un projecte com és el projecte Prometeus, on hi ha l'IMEB; el Consorci d'Educació de Barcelona; quatre universitats: la Pompeu Fabra, la Politècnica, la UB, l'Autònoma; on també, doncs, està..., vull dir que anem sumant coses. Per què? Doncs, perquè hi ha joves, per exemple, que nosaltres fem xerrades de motivació a dins dels instituts, i aquestes xerrades les fan joves que ara mateix estan a la universitat i que són del barri del Raval, i aquests joves expliquen a altres joves que la universitat no fa por, que un cop hi ets poden passar coses interessants, i perquè les universitats cada cop fan més feina per poder, doncs, fer tutories i acompanyar més els joves d'aquests barris que arriben, perquè moltes vegades és un món desconegut, però un cop hi ets necessites el primer any que algú t'hi acompanyi, per dir-ho així, no?

I, per tant, en tot aquest laberint d'entramats ens hem trobat també que, quan un jove accedeix a la beca Equitat o a la beca del Ministerio de Educación y Ciencia, no és suficient que la tingui, perquè aquest jove un cop la té..., moltes vegades arriba tard, el dia que la secretaria de la facultat li ha dit que havia d'arribar a inscriure's. Per tant, el que vull dir és que estan sortint moltes realitats que moltes vegades desconeixem i que des de l'acompanyament entre entitats i Administració, si no ho fem així, no ens en sortirem. Però és que això és la prioritat..., a mi em sembla que és una de les prioritats que hi ha ara mateix a Catalunya: és assegurar que el motor social siguin també aquests joves, no només..., i, evidentment, en la línia del que plantejava el Lluís, d'ascensor social, sinó perquè estem parlant de cohesió social.

Hi havia una mare d'una noia d'origen pakistanès que ens deia que va venir a una xerrada per entendre i posar cara al que seria un estudiant d'origen pakistanès, universitària, per saber com era la seva cara. Això què vol dir? Vol dir que aquests tipus de projectes poden posar en comú el que és l'imaginari de les persones amb el que és l'educació superior.

I, per tant, jo voldria acabar aquests cinc minuts –sent molt respectuós amb el temps– dient que el repte i la necessitat és poder promoure polítiques educatives i promoure subvencions, fins i tot, que ens obliguin a anar de la mà, entitats entre entitats i entitats amb l'Administració pública. No és suficient promoure polítiques educatives, o subvencions o ajudes públiques en les que s'apeli la responsabilitat de només una part, perquè són problemes prou complexos com perquè només una part hagi de donar resposta a això. Un institut o una entitat com nosaltres o només una

part de l'Administració no està capacitada per donar resposta a problemes tan complexos com aquest, i és per això que projectes com el de les beques, o el projecte Prometeus o aquest tipus de projectes tenen sostenibilitat i tenen projecció, perquè són corresponsables entre el que seria, no?, la part de l'Administració i les entitats.
Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. I, Lluís Bonell, té *un* minut, eh?, per passar la paraula als diputats.

Lluís Bonell Goytisolo

Bé, com havíem dit abans, davant de problemàtica complexa, malauradament les solucions no són fàcils i han de ser també una mica complexes. D'entrada, el que ens agradaria i no hem trobat seria un estudi holístic, global, transversal, que analitzés quina és tota aquesta situació. Manquen dades; hem intentat trobar dades i hi han molt poques dades, i sense dades a vegades és difícil treballar i entendre les coses. Per tant, un estudi transversal que tingui dades.

I, després, una part que l'Edgar ha mencionat aquí al final, és..., això cal que l'Administració treballi conjuntament amb la societat civil, i si hem de treballar de manera conjunta, ens agradaria també que hi hagués un estudi on poguéssim concretar detalls, temes més concrets, de com, de manera conjunta, podem fer que aquest binomi Administració-societat civil funcioni per fer alguna cosa, perquè, si no fem re, creiem que el cost és massa alt en un mitjà termini.

La presidenta

Bé, doncs, moltíssimes gràcies. I ara és el torn dels grups parlamentaris. Primer de tot, per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la senyora Lorena Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Sí, gràcies, presidenta. Bé, en primer lloc donar la benvinguda i saludar les persones que avui ens acompanyen, i donar-vos també, doncs, les gràcies per haver vingut a comparèixer avui i sobretot l'enhorabona per aquest projecte tan complet que ens heu explicat. Jo crec que potser valdria la pena que vinguéssiu en altres ocasions, perquè toqueu molts temes, temes importants.

Heu comentat el tema de la gent gran; ja sabem que cada vegada més persones grans que viuen soles, que a més a més tenen pensions no contributives que els dificulten molt la vida, i, per tant aquesta tasca que feu, molt important. Els temes d'inclusió social, temes també de refugiats... Doncs, ahir, per exemple, era el Dia Mundial del Refugiat, però cal pensar-hi tots els dies, no només un dia en concret. Amb el tema dels infants, joves i inserció laboral, que jo crec que va molt de la mà, perquè, bé, ja sabem que amb la crisi, els llocs de treball que primer es van destruir van ser els dels joves, que, per cert, no els han recuperat, i també la situació de les dones, que he vist que teníeu el projecte de Dones del món, que m'agradaria..., suposo que no hi haurà temps, perquè queda fora, una mica, de l'àmbit de la compareixença, però sí que ens el poguéssiu explicar una miqueta, si no és avui, en una altra ocasió.

I centrant-nos ja una mica més en el tema de les beques, doncs, és veritat que existeixen aquests problemes. Ens estem trobant, sobretot en els darrers anys de la crisi, jo crec, que per primer cop hi han alumnes que no poden accedir a la universitat per manca de recursos, i això no ens ho podem permetre; alumnes que tenen un expedient acadèmic impecable i que, per la situació de les famílies, no poden accedir... Jo crec que l'Administració no ha de permetre aquestes situacions. Sabem com està la situació de la universitat a Catalunya: malauradament, tenim unes taxes elevadíssimes i això dificulta en molts casos aquest accés que comentàvem.

Pel que fa a les beques, ho heu comentat vosaltres mateixos: aquestes beques no es paguen fins al febrer i, per tant, hi han molts alumnes que no poden accedir per molt que se'ls concedeixi la beca, i ja no només això, sinó amb tots els problemes...,

que sembla que últimament s'han solucionat, però amb els problemes que havia presentat l'AGAUR, que fins i tot estaven a finals de curs i encara hi havia alumnes que no havien rebut el pagament d'algun dels complements d'aquesta beca, no? I, per tant, això, doncs, encara dificulta més la problemàtica.

S'ha parlat de l'ascensor social que suposa l'educació, i això és així. Jo vinc d'un entorn, d'un barri obrer, jo soc de Tarragona, i és cert que fa uns anys tenies accés a aquesta educació i això et permetia canviar una mica d'estrat social, per dir-ho d'alguna manera. Però nosaltres ja alertem des de fa temps que sembla ser que aquest ascensor social està espatllat, està avariats aquí, a Catalunya, i les dades que tenim damunt de la taula ens ho demostren. Per exemple, un alumne, doncs, de Ciutat Vella té vuit vegades més possibilitats de fracàs escolar que un de Sarrià. Per tant, sí que les circumstàncies i la situació socioeconòmica de les famílies influeix en el fracàs o en l'èxit escolar d'un alumne. No només passa a Ciutat Vella, sinó que passa a Terrassa; passa a Sabadell; passa a Cerdanyola; passa a Tarragona, d'on jo vinc, i, per tant, és una cosa que abans no passava i que nosaltres jo crec que hem de ficar el punt d'atenció en aquest tema i solucionar-ho, no?

I per això és tan important, doncs, aquesta tasca que feu, però jo crec que no és només una tasca que s'hagi de fer des de la societat civil, sinó que és veritat que hi ha d'haver aquesta col·laboració, com vosaltres demaneu, amb les administracions públiques.

Jo crec que el que s'ha de garantir és que hi hagin oportunitats per a tothom, és a dir, el sistema ha de garantir que hi hagin oportunitats per a tothom, que hi hagi equitat, que hi hagi igualtat, i malauradament això no ho veiem en aquestes dades que comentàvem, no? Probablement hi ha una manca de recursos; s'ha comentat la diversitat cultural, crec que ha sigut el senyor Bonell, que ho comentava, és a dir..., i vostè mateix ha fet la pregunta: «És suficient amb un professor?» Doncs, segurament no. És a dir, ens hem de plantejar que hi ha hagut un canvi en la societat, que tenim instituts amb un 90 per cent d'immigració que venen, a més, de diferents països, amb problemàtiques de llenguatge, etcètera, i, per tant, hem de canviar el sistema tal com el teníem concebut fins ara.

Per tant, jo crec que s'ha de fer un esforç en aquest sentit per part de l'Administració, també, doncs, de..., segurament aquest estudi que demaneu, no?, d'analitzar la situació i de veure realment quines són les mancances i quines són les possibles solucions que s'han de donar.

Nosaltres creiem que això és possible bàsicament perquè tenim experiències d'altres països o fins i tot d'altres comunitats autònomes, on, precisament, haver nascut en un entorn desfavorit, per dir-ho d'alguna manera, o ser estranger no t'aboca al fracàs escolar, sinó que realment el que s'ha fet, doncs, és abordar la situació des d'un altre punt de vista, com, per exemple, amb aquest acompanyament del que vosaltres parlàveu per als alumnes i per fomentar aquest àmbit d'estudi, que potser en els seus entorns no tenen establert, no?

Nosaltres..., ja us dic, donar-vos les gràcies. Crec que hem d'aprendre molt de la tasca que feu, crec que l'Administració ha d'estar més pendent de la tasca que feu, i sobretot, doncs, de donar aquest suport i aquesta col·laboració.

A mi m'agradaria saber..., he vist que estàveu..., com que només treballau a Barcelona, no sé si teniu intenció o opcions, doncs, de portar-ho més enllà en altres llocs de Catalunya. Seria interessant.

I jo, per part meua, doncs, dir-vos..., preguntar-vos si, a més d'aquestes demandes o aquest estudi que demanàveu o aquesta col·laboració, teniu alguna demanda més concreta, què necessiteu de nosaltres? I dir-vos, doncs, que estem a la vostra disposició.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Ara, per part del Grup Parlamentari Socialista, el diputat Raúl Moreno.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, presidenta. Agrair la compareixença dels membres de la Fundació BarcelonaActua. Bé, primer, algunes preguntes molt concretes, pel que té a veure amb el projecte, i després algunes altres reflexions, eh?

Primer de tot, felicitar-los per la tasca que fan. Sovint, aquesta tasca que fan les fundacions, les entitats socials, ve a suplir els forats que la mateixa Administració pública no dona i no cobreix, no? Vostès actuen sobre cinc àmbits que ens semblen que són fonamentals: infants i joves, gent gran, exclusió social, refugiats i inserció laboral.

I a tot això, algunes de les preguntes que els volia formular..., és: més enllà de que vostès són capaços d'agafar i d'engrescar els ciutadans per tal que participin, bé com a voluntaris, com a col·laboradors, aquelles persones que estan en risc d'exclusió social, com els arriben? Com els detecten? És via a través dels serveis socials? És via a través dels mateixos voluntaris dels barris, que detecten famílies que estan en risc d'exclusió social? És a dir...

I, per altra banda, com a fundació, quina relació tenen vostès amb els serveis socials, en pro de poder fer una intervenció molt més global, no? És a dir, si hi ha una persona gran que té dificultats per l'alimentació, és possible que tingui també dificultats per pagar la llum i l'aigua, i és possible que tingui algun tipus de situació de soledat, igual que amb els infants.

Per altra banda, amb el tema dels refugiats, voldria saber, des del punt de vista numèric, quants en tenen, de refugiats, que estan en aquests moments a la fundació, no?

En temes d'inserció laboral, també voldria saber si es fa des del punt de vista de donar suport a les persones que participen en aquests tallers de la recerca de feina, i, per tant, d'inserir-se dins el món del treball, o si també tenen acords amb algunes empreses o pimes de la zona per tal de vincular-los directament amb algun projecte d'inserció laboral concret, amb alguna experiència laboral, que molts d'ells o d'elles en principi poden no tenir, fins i tot quan arriben els seus serveis, no? I si només es fa per a un perfil, diguem-ne, de persona jove, o també es fa per a un perfil de persona major de quaranta-cinc anys, que també tenen moltes dificultats d'accés al món laboral.

Més enllà d'aquestes preguntes concretes, en el tema de les beques BAC, felicitar-los, perquè vostès posen, diguem-ne, o col·laboren, o contribueixen en un dels aspectes que possiblement més denoten la nostra capacitat com a societat, o en tot cas com a poders públics, de no acabar de posar solucions reals a problemes reals que fan que molts dels nostres infants i joves –infants ja no, però joves, en aquest cas– tinguin dificultats per accedir a la universitat, no?, o sobretot tinguin dificultats per poder tenir una perspectiva de projecte de vida engrescadora que els faci..., i que els empenyi, doncs, a superar les dificultats que tenen.

Nosaltres tenim a Catalunya les taxes universitàries més cares d'Espanya, i aquestes taxes universitàries es posen en dos trams, un tram que és l'estatal i un altre tram que és l'autonòmic. En els dos trams estem en la part alta. Estan vostès en un parlament que ha aprovat en diverses ocasions mocions, fins i tot amb el grup que dona recolzament al Govern, per reduir les taxes universitàries, i no s'ha fet.

Per tant, els agraeixo, en tot cas, que vostès vinguin amb una reivindicació que comparteixen molts grups parlamentaris d'aquesta cambra, i que entre tots hem d'exigir al Govern que com a mínim posi fre a una situació que exclou de l'àmbit universitari molts joves, alguns amb alta exclusió social, per entendre'ns, eh?, i d'altres que no tant. Els sous, els ingressos familiars de moltes famílies que abans eren classe mitjana en aquests moments també són una dificultat per accedir a la universi-

tat, més enllà si a més a més tens dos fills, doncs, encara és més difícil. La universitat pública no és gratuïta, ni molt menys, costa diners, estudiar; costa molts diners, estudiar, sobretot al nostre país.

Coincideixo en l'anàlisi que fan de les beques públiques: són insuficients, arriben tard, i és una beca econòmica de la qual no es fa cap tipus de seguiment. I aquells que en l'època en què estudiàvem, doncs, podíem beneficiar-nos d'una beca pública ho sabem; és a dir, tampoc cobreix bona part del preu del crèdit, i, per tant, són del tot insuficients, i a més a més, també posar en relleu que baixen cada any, diguem-ne, els imports per a les beques per estudiar al nostre país.

M'ha agradat que vostès actuïn a l'Institut Barri Besòs, que és un barri que conec molt, justament a l'institut de secundària de la Mina, l'institut amb el nombre d'absentisme escolar més alt de Catalunya. Doncs, això, no estic parlant de la Mina, perquè no és exactament així, però és aquell àmbit, diguem-ne, el que necessita una especial atenció per part dels poders públics. Actuar sobre els alumnes de l'Institut Barri Besòs sí que dona expectatives a aquelles persones que estan en una situació d'exclusió social.

Jo soc de Santa Coloma de Gramenet, per tant, allà tenim centres educatius, instituts amb més d'un 50 cent de persones provinents d'altres llocs del món. I quan parlen aquests..., això d'«instituts d'alta complexitat» no deixa de ser un eufemisme per dir que són instituts amb persones immigrades, persones amb famílies sense recursos, que dificulten, i molt, el seu aprenentatge, no per les capacitats intel·lectuals dels mateixos nois i noies que hi van, sinó perquè demostra que la situació social, econòmica de les famílies, però també la seva relació amb el mateix entorn, amb el mateix àmbit, amb la seva xarxa social, influeix molt en les expectatives de futur que tenen cadascuna d'aquestes persones.

És clar que ja es diu que els instituts d'alta complexitat –i això aquí el Govern també ho va analitzar i va en tot cas prometre que tindríem més reforç a aquells instituts d'alta complexitat a Catalunya..., ho hem d'acabar de veure, no?, però si és així, benvingut serà– necessiten més recursos, professors, però no només això. És a dir, sense una actuació des del punt de vista comunitari, que vagi a parar també amb el reforç des del punt de vista laboral de les famílies, inserció laboral i de garantia d'accés als recursos bàsics –alimentació, higiene, etcètera–, no podem fer una política que faci, doncs, que aquestes persones, que aquests xavals puguin tenir unes perspectives de futur molt millors.

També hi han altres experiències, altres entitats socials, que fan l'acompanyament un cop aquest noi ha entrat a la universitat. Són projectes petits de fundacions com la seva, d'altres associacions sense ànim de lucre, que acompanyen..., durant el primer any, normalment, fan una espècie de tutela, d'acompanyament, de mentories una mica especials d'aquells nois que arriben a la universitat per primer cop i que veuen allò com una cosa absolutament estranya, no? No «estranya», és a dir..., però, quan a un li ha costat tant d'esforç treure's el batxillerat i fa el pas a la universitat..., segurament prové d'una família on potser és el primer germà, el primer fill que va a la universitat. I allò imposa molt, i, per tant, aquest acompanyament moltes vegades facilita aquesta entrada.

I acabo. M'ha agradat molt la frase del senyor Iglesias, quan ha dit que la diversitat no és només cultural sinó que és social. I volia anar una mica en aquesta línia, no?: la diversitat ens enriqueix però la diversitat l'hem de cuidar. I en tot cas el que hem de posar sobre la taula és la igualtat d'oportunitats perquè tots en funció de les seves capacitats, doncs, puguin assolir el seu projecte de vida amb unes certes garanties.

I vostès tenen la capacitat de donar i, per tant, els nois i noies que ens acompanyen, i aquells que no han pogut venir, jo crec que s'han de felicitar perquè vostès tenen la capacitat de posar tots els recursos en una mateixa persona que els permet, com deia abans, ajudar un noi a estudiar moltes hores durant molt de temps amb els

recursos necessaris, amb la beca necessària per poder arribar a una situació d'èxit universitari, o com a mínim d'èxit personal.

Això no ho tenen tots els nois i noies de Catalunya, malauradament, i, per tant, és absolutament necessari, com deien vostès, promoure polítiques educatives amb la societat civil, amb el tercer sector, que des del punt de vista del producte interior brut de Catalunya té un tant per cent important, per tant, estem parlant d'un sector molt interessant. I també, com no, tota la col·laboració que calgui amb fundacions i amb empreses que tenen la seva pròpia..., com vostès, els seus propis objectius, sense oblidar –i amb això ja sí que acabo– que les polítiques públiques són les que veritablement han de garantir la igualtat d'oportunitats, i que la seva experiència i la seva feina ens haurien d'il·lustrar a nosaltres per tal de fer que la universitat no sigui la més cara; que potser no calen beques, sinó que cal, fins i tot, pagar la universitat a aquelles persones que tenen recursos econòmics que no són suficients, i que sense aquest acompanyament social i la garantia de recursos serà molt complicat aconseguir una societat que avanci i recuperar aquest ascensor social.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Ara és el torn del Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot, i té la paraula la senyora diputada Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. Bé, evidentment, primer agrair-los la compareixença, i agrair-los la feina que fan, perquè ens han explicat, allò, molt pel damunt la resta de projectes, però està clar que són tots per igual, no?, interessants i útils. I agrair-los especialment que vinguin a explicar-nos avui amb més concreció el de les beques U-BAC.

Coincidència plena en el plantejament, no?, que tenen vostès de fons, d'intentar atacar un dels..., al nostre parer, el principal problema que tenim actualment a la societat catalana, i no només catalana, que és la desigualtat social. És un problema que no només ens afecta ara, sinó que afectarà generacions si no ho ataquem amb una valentia important. Tampoc atacant-ho amb una valentia important tenim una garantia segura, no?, de que reduiríem a zero les desigualtats, però si ni tan sols hi posem la valentia ni els recursos per fer-ho, el que fem és cronificar una situació que no ve de dos dies, però que darrerament s'ha agreujat i moltíssim, i que aquest agreujament en les desigualtats ha fet que aquella desigualtat que ja existia abans, o aquella exclusió que ja existia abans, hagi quedat invisibilitzada i, per tant, encara molt més cronificada.

Entenc que el que vostès ens plantegen, el que vostès treballen en aquests projectes, i especialment en aquest de les beques, és precisament sobre aquesta part que s'està invisibilitzant.

Hi feia referència ara el diputat socialista, no?, que des d'aquest Parlament en diverses ocasions, i hi seguirem insistint, diem: «Tenim un problema greu amb l'accés a la universitat que fa que l'exclusió d'accés a la universitat sigui ja molt més generalitzada perquè les taxes se n'han anat pels núvols, i perquè les beques no responen a la par», i, per tant, això generalitza l'exclusió universitària. Però, no?, ens invisibilitza una exclusió que ja existia d'abans, que és la que vostès ens posen de manifest amb l'entorn, amb aquest ecosistema, per dir-ho així, sobre el qual vostès treballen.

Per tant, doble agraïment, diguem-ne, no? També ens cal a nosaltres de tant en tant posar-nos el toc d'atenció de... Anem mirant desigualtats a l'engròs i a vegades aquelles que ja existien i que s'han anat cronificant ens van passant de llarg, i està bé –està bé– que de tant en tant també ho posem aquí, al damunt de la taula.

Perquè està clar que no és el mateix estudiar amb la panxa plena o quan no tens la garantia de tenir la panxa plena, no? No és el mateix l'entorn familiar que estarà al damunt teu per als estudis o quan ha d'estar bàsicament preocupat bona part del

dia per la subsistència de la família, o per elements essencials de subsistència de la família, de quan no té aquesta preocupació. I, per tant, tots aquests factors, molt més enllà del que és l'escola o l'institut, són els que fan que una persona pugui o no amb més facilitat arribar a l'accés a la universitat i el seu projecte de vida possible, que és fer uns estudis universitaris.

Ho dic perquè, no?, allò, també estem atacant des d'un punt molt concret, i en realitat el que ens cal és tot aquest..., tota la resta dels serveis que han de donar resposta a tot aquest ecosistema complex que afecten que aquesta persona pugui arribar a desenvolupar el seu projecte.

Per què els dic això? Perquè la seva funció la fan molt bé i, per tercer cop, els l'agreixo, però la funció que tenim nosaltres, com a diputats i diputades i com a Parlament, és garantir que no només aquells casos als que amb moltíssims esforços i voluntariat s'arriba, no?, des d'entitats, fundacions, etcètera, tinguin aquestes garanties, sinó que les tinguí tothom, o sigui, que aquesta possibilitat d'equitat existeixi d'una forma real en la nostra societat, que no només existeixi a Barcelona, sinó que existeixi per a tota la ciutadania de Catalunya.

Clar, aquí és on els demano..., igual que aquí ens han remogut una mica la consciència, si cal també aquí, en la comissió, han pogut tenir aquest mateix contacte, aquest mateix diàleg amb el Govern? Amb el govern municipal entenc que sí, perquè, pel que deien, treballen en elements concrets, però especialment amb el Govern de la Generalitat. Per exemple, per plantejar, doncs, aquests elements de disfuncionalitat de les beques, no?, o de la mancança de quantitats suficients, segurament, per donar resposta a la necessitat de beques. Quina resposta n'han tingut?, si hi han tingut aquest contacte, i si els han pogut plantejar altres elements que potser vostès no estan podent donar-hi resposta però sí que ho hauria de poder fer el Govern.

També, per a la resta de projectes –tot i que avui aquí no és tant l'objecte de la compareixença, eh?– poden treballar conjuntament amb les xarxes que ja existeixen –deficients, insuficients, no?– de serveis socials, d'atenció comunitària, en les zones on vostès treballen? Poden tenir aquest *feedback* d'informació?, que potser vostès detecten i que no s'està detectant des de la xarxa pública i que vostès potser els podrien dir: «Mireu, la disfuncionalitat en això o en allò fa que no s'arribi prou bé..., tot i que hi ha voluntat de tenir ajudes, no arribin allà on pertoquen.»

I en l'element aquest que ens deien de la manca de dades, no?, i de la necessitat que hi hagi estudis concrets, també: si han pogut ja traslladar-ho a alguna de les administracions que podria fer aquests estudis, si saben que hi ha voluntat de fer-ho o no fer-ho. O si no, com a mínim més concreció d'exactament quin..., què creuen que podria fer-se que no existeixi?, o creuament de dades que ja existeixen i no s'estigui fent? Perquè segur que vostès ja han anat molt més acuradament, no?, a mirar-les i poder-les interpretar. O el no accés a aquestes dades, per on és?

Tot això els ho dic per poder fer propostes concretes, no?, com a diputats i diputades, que és el que ens pertoca, i torno al fons de la meua reflexió, al Govern de la Generalitat, que és a qui podem nosaltres fer-les, perquè pugui fer mesures concretes que permetin generalitzar aquesta necessitat d'accions, mesures concretes que permetin aquesta equitat, i en això, tant amb la necessitat de l'equitat des de bon principi..., o sigui, necessitat que hi hagi un ascensor social que no està funcionant, com també en la funcionalitat de les mesures, o en la disfuncionalitat de les mesures, que fa que actualment allà on sí que hi ha un cert ascensor social s'està aturant, no?, perquè no funciona prou bé: quan et paguen la beca?, l'oficina on arribes a tramitar la burocràcia, etcètera...?

Vull dir, mesures concretes que ens permetin que hi hagi ascensor social, fer que recuperem ascensor social, fer que el millorem, però també fer que, quan hi ha ascensor social, després funcioni i no s'aturi al primer pis sinó que ens permeti arribar fins a l'àtic, si n'hi ha, en aquell edifici.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Ara és el torn del Grup Parlamentari del Partit Popular, i té la paraula el diputat Fernando Sánchez.

Fernando Sánchez Costa

Moltes gràcies, presidenta. I moltes gràcies també a vostès per la seva compareixença i per tot el que fan. I es veu, perquè això es nota, que aquest projecte els apassiona, i que és la seva vida, també, i això ho transmeten. A més, a mi m'ha fet molta il·lusió perquè moltes... Jo vaig estar al barri del Raval uns anys fent més o menys algunes de les activitats que vostès han fet, i m'ha fet il·lusió recordar. I recordo també molts casos de gent que va poder créixer i arribar a la universitat, i és realment un projecte que val la pena.

M'han agradat molt algunes de les coses que vostès han explicat. En primer lloc, aquesta idea que la Laia, que la senyora Serrano ens explicava de que cadascú té el seu lloc, no?, i té les seves coses a aportar. I a vegades, quan parlem tant de la igualtat i tal, i de l'igualitarisme, ens oblidem d'això, que l'igualitarisme ha de ser també en la diversitat i que cadascú té el seu capital humà, els seus talents i, per tant, té el seu lloc. I m'ha semblat molt interessant que reforcéssis aquesta idea.

Després, també, la idea del treball en xarxa, no? No tant per no duplicar feines, sinó per multiplicar, i per buscar sinergies amb altres entitats, i avui en tenim aquí un exemple. Perquè a vegades es van multiplicant entitats, i cadascuna busca una mica el seu protagonisme, i és molt maco veure com una entitat, doncs, està oberta a col·laborar amb les altres, a fer projectes conjuntament, i això suma molt.

Després, també m'ha semblat molt positiva la idea i la seva praxi de que les persones que reben ajuda també són agents d'ajuda. I a més de ser, diguéssim, objectes d'aportació, són també agents de transformació i de col·laboració amb el canvi de la realitat. I això em sembla que ajuda molt tothom.

I, finalment també aquesta idea socràtica de..., el que hem de fer és treure les traves, no? Hi ha moltes potencialitats en aquests instituts d'alta complexitat que ens deien, i el que hem de fer és treure aquestes traves, perquè hi ha molt de talent, allà, i hem d'ajudar que es pugui desplegar.

Tinc algunes preguntes concretes. Una és una mica més... Com neix? És a dir, exactament per què neixen vostès? I com neixen? I com es posen en contacte i què els crida posar-se en marxa?

Després, aquest nom de «BAC», vostès s'autoanomenen «BAC». I m'ha semblat, i tot és una mica..., entenc que és *BarcelonActua* però la ce no sé molt bé de... Una mica si ens ho poden explicar, perquè les beques U-BAC, tot és BAC i...

Després tot el tema del finançament. D'on reben l'ajuda? Qui col·labora amb vostès en aquest projecte tan interessant i que tant val la pena.

I dues coses més. Una és la seva valoració de les beques Equitat. Aquí s'ha comentat bastant sobre universitats. El departament ha presentat bastants cops dades sobre l'accés i com han incidit les taxes universitàries, i, bé, es podria discutir bastant sobre coses que s'han afirmat pels grups parlamentaris. Però en qualsevol cas m'interessa molt..., vostès com veuen el funcionament de les beques Equitat? És molt interessant això que ha explicat de dir: «Bé, és que hi ha molta gent que té aquesta beca però, com que ningú els acompanya, no arriben a demanar-la.»

Ara al Parlament vam aprovar, al passat Ple –no recordo quin grup parlamentari va ser que ho va proposar; no ho recordo, de veritat–, que a partir d'ara seran automàtiques, que no hauràs de demanar-les, sinó que, quan tu demanis plaça a la universitat, immediatament miraran el teu nivell de renda i se't concedirà o no se't concedirà la beca. No sé si va ser el Grup Socialista o el de Catalunya Sí que es Pot, uns dels dos en va fer la proposta. Però, bé, si ens pot explicar una mica més els problemes que es troben.

I, finalment, el nivell de col·laboració que tenen vostès amb l'ajuntament, amb la Generalitat i, fins i tot, hem de ser audaçs, amb el ministeri; és a dir, ara tenim una ministra catalana d'aquestes qüestions socials. I, per tant, bé nosaltres creiem en aquest model de col·laboració entre la societat civil i l'Administració. A vegades a l'Administració, doncs, també hi ha unes certes rutines, no?, i va bé que vingui algú amb l'energia que vostès tenen a dir: «Escoltin, que nosaltres tenim noves idees, que tenim aquests projectes, que podem obrir aquestes vies de transformació.» I aquí, doncs, podem trobar molts camins de col·laboració.

Moltes gràcies pel seu treball i per la seva compareixença.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. I ara té la paraula el diputat del Grup Parlamentari de Junts pel Sí David Rodríguez.

David Rodríguez i González

Bé; moltes gràcies, presidenta. Bé, el que passa quan intervens l'últim és que moltes coses ja te les han preguntat. Però en qualsevol cas, en primer lloc volia felicitar la presidenta perquè crec que va tenir un encert de convidar-los a vostès a participar avui d'aquesta compareixença. I de fet crec que ens han fet una explicació, doncs, que a mi m'ha sorprès, eh?, especialment el tema de les beques, i després explicaré per què. I, per tant, en primer lloc, felicitar-los per la feina que fan, crec que pertoca.

Som un país, afortunadament un país que té una gran sensibilitat social, que pot fer, doncs, moltes de les coses que fa gràcies a aquesta inquietud ciutadana que s'ha manifestat en múltiples ocasions. I, per tant, agrair-los que vostès també sàpiguen formar part d'aquest teixit associatiu tan interessant i que permet que nosaltres tinguem aquest nivell de benestar gràcies també a la col·laboració de les entitats perquè sempre hem sabut que les administracions no han arribat a tot arreu.

I, per tant, hi ha algunes preguntes que tenia més o menys previstes preguntar-los i que d'alguna manera o altra ja els han fet altres grups, eh? En primer lloc, em sembla interessant saber com es coordinen vostès amb altres entitats, i quin és el grau...? I no només amb altres entitats, sinó també amb les diferents administracions, i especialment quina és la seva vinculació, doncs, amb els serveis socials.

I entenc, i aquesta era una altra pregunta, que vostès actuen estrictament en l'àmbit de Barcelona –Barcelona ciutat, entenc, o com a molt àrea metropolitana, però no van més enllà. En qualsevol cas, sí que em sembla interessant com es podria fer, doncs, teixir una xarxa més enllà del que és l'àmbit estrictament metropolità per tal que les vostres experiències i l'enriquiment que vostès adquireixen també en un nivell de coneixement i a l'hora d'actuar en els àmbits que vostès ho fan també pugui arribar a d'altres indrets de Catalunya.

Ho han explicat una mica, i m'ha semblat entendre que les seves activitats es financen una mica per projectes. No sé si hi ha algun altre tipus de finançament més enllà que, quan tenen algun projecte, sol·liciten alguna subvenció, doncs, ja sigui alguna obra social de «la Caixa», o el que sigui, però ho puguin fer.

Em sembla que els he de demanar, evidentment, què és el que esperen d'aquest Parlament. Què és el que els agradaria que aquest Parlament pogués fer per facilitar-los la seva feina i per assolir els objectius que persegueixen?, que estic convençut que són comuns, i especialment el Govern.

I després m'agradaria preguntar-los, també, si han notat, en aquests cinc anys que vostès fa que estan fent aquesta tasca de suport, alguna evolució, en aquests cinc anys que vostès estan treballant, si hi ha hagut alguna evolució de les necessitats socials en els àmbits concrets que vostès han estat treballant.

I pel que fa a les beques U-BAC, que és el que vostès han explicat una mica més i que..., bé, jo no sé si parlo ara com a diputat o com alcalde d'una ciutat petita d'aquest país, doncs, m'ha fet molta..., m'ha tocat la fibra, eh?, diguem-ne, el tema de

les beques U-BAC. Nosaltres..., jo soc l'alcalde d'una ciutat petita d'aquest país que té un nivell d'immigració relativament alt, tot i que no és molt desmesurat, però sí que alguna vegada, els ajuntaments –no només el nostre, sinó molts ajuntaments de Catalunya– destinem esforços a la integració de la immigració, a fer petits projectes per veure com podem facilitar aquesta integració.

I l'altre dia, parlant amb les tècniques d'immigració, dèiem: «No acabem de veure..., que ja fa uns quants anys que estem fent cosetes, no?, i no se n'acaba de veure el resultat.» I la pregunta va ser: «Quants nois que acaben els estudis acaben anant a la universitat d'un col·lectiu determinat?» La resposta va ser: «Cap.» I, home, això és preocupant. I nosaltres no tenim instituts d'alta complexitat, eh? Són instituts normals en els que es barregen molt els uns amb els altres. I la veritat és que en aquests nois, doncs, aquest ascensor social no funciona.

I jo no sé si el problema és tant en l'accés. Jo penso que una mica ho ha apuntat abans el senyor Iglesias, eh?: el problema és tant en l'accés, en la dificultat en l'accés estricte de la universitat..., diguem-ne, que hi ha un seguit de persones que fan cua per poder entrar a la universitat i allà es troben una barrera enorme, sinó que en l'accés el problema ja ve d'abans d'arribar al moment d'accedir a la universitat, en el que es troben amb un problema veritable, és a dir, que hi ha alguna condició que no sabem analitzar nosaltres, i que si vostès hi tenen una mica més de coneixement, doncs, ens agradaria molt que ens puguin fer arribar aquesta informació, perquè creiem que és molt important perquè en puguem treure profit tots plegats, d'això, no? I que aquest problema no sé si és cultural; evidentment, econòmic, segurament també hi deu haver alguna part, etcètera.

I, per tant, donar-los les gràcies, agrair-los la seva tasca, i que crec que això que vostès fan crec que ens ha d'ajudar molt, no només com a diputats sinó sobretot també als municipis, no?, que malgrat que molts no tinguem competències ni en l'àmbit educatiu ni en l'àmbit del benestar social perquè som municipis petits, sí que com a primera administració, doncs, tenim la necessitat de poder actuar en això, perquè sinó a la llarga el que passa..., m'ha agradat molt la pregunta que han fet abans, que han dit: «Si no fem res, què esperem trobar d'aquí a uns anys?» I aquesta és la pregunta que em faig sovint.

Quan mirem altres països en els que tenen molts anys que han tingut immigracions, doncs, elevades, i veiem quin és el seu nivell de prosperitat o què és el que ha passat amb aquestes generacions, o veiem que, per exemple, les terceres generacions d'immigrants no han acabat d'integrar-se en aquella comunitat, és evident que hi ha hagut algun problema pel mig. I nosaltres hauríem de procurar fer les coses més bé perquè això no passi i perquè puguem ser una sola comunitat, molt diversa però una sola comunitat. I crec que el secret també està en part en això que vostès estan treballant.

I, per tant, els en dono les gràcies, i si ens poden fer arribar aquesta informació i si podem treballar conjuntament, millor, doncs, per veure com podem resoldre aquestes qüestions.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Ara tenen un quart d'hora per contestar, tot i que ja sé que no es pot contestar tot alhora ni tantes coses, però si més no tenen vostès els contactes de tots els diputats per poder-los tornar a donar més explicacions, etcètera. Però ara sí que tenen un quart d'hora per contestar a les preguntes i el que han preguntat.

Laia Serrano Biosca

Gràcies. És un a un o...? Hi han algunes que s'han repetit. Puc contestar...? (*Veus de fons.*) Tot junt, eh? D'acord, perfecte.

Bé, en primer lloc moltes gràcies per tots els comentaris i les felicitacions. La veritat és que ens satisfà molt veure que valoren la feina que fem, no? I també, sobretot, que jo crec que estem d'acord en la problemàtica que avui hem vingut a exposar i, doncs, jo veig també ganes per part de vostès de posar fil a l'agulla per solucionar.

Llavors, respecte a coses una miqueta... Bé, la primera pregunta, una mica el tema aquest de portar-la, la nostra iniciativa, a altres ciutats. Doncs, sí, efectivament, sí que ens agradaria, el que passa –i això ho vinculo amb el tema del finançament, que alguns hi estàveu bastant interessat– és que el que volem és tenir un projecte consolidat. És a dir, que nosaltres en aquests moments encara no som sostenibles.

Les vies que tenim d'ingressos són bàsicament dues: per una banda, tenim les empreses, tenim empreses a través de les quals rebem finançament, empreses amb les quals cocreem noves activitats i iniciatives, és a dir, que no són diners a canvi d'un logotip a la nostra plataforma, sinó que amb elles, doncs, cocreem Carnival; deveu conèixer Costa Cruceros: és l'empresa que hi ha al darrere de l'activitat que duem a terme els diumenges al Raval, no?

Amb Veritas també: amb Veritas, doncs, vam crear aquesta activitat de Terra Veritas, en què es cuina i després es porta al Raval, no? És una miqueta..., és una tasca que ens porta més feina, perquè aquesta no és..., ja et dic, intentem veure què podem desenvolupar, que també sigui coherent amb el posicionament de l'empresa, és a dir, que hi hagi un guany per part de tots i que solucionem una problemàtica concreta que alhora mobilitzi la ciutadania.

Per altra banda, tenim els socis. Hi han socis, persones que paguen una quota al mes. Socis i grans donants, persones que fan..., considerem «grans donants» a partir de dos mil euros l'any.

I, després, també, una miqueta amb el tema aquest d'administracions, perquè..., i la resta. Nosaltres, la veritat és que com a política no ens accepta..., de fet, ens vam presentar a una subvenció de la mà d'AEIRaval: s'hi van presentar ells i hi vam anar conjuntament. No ens presentem gaire a subvencions, és a dir, que entenem que... I aquí, també, una mica vinculant-ho amb el que comentava vostè, el diputat del PSC, no? No és que tapem forats, o sigui, nosaltres creiem en la societat civil forta, i jo crec que la societat civil ha d'assumir la seva parcel·la de proactivitat i actuar. Evidentment, i venim... I per això, doncs, s'ha parlat molt de treballar juntament amb l'Administració pública, però també la ciutadania ha d'actuar i s'ha d'implicar.

I, per tant, doncs, bé, en tema de subvencions, segurament també és cert que, en subvencions, si fossin més grans..., hi ha d'haver una persona que es dediqui només al tema de les subvencions i a tot... La veritat és que a nosaltres, en qualsevol cas, com a, diguem-ne, concepte ens agrada més aquesta cocreació, no?, i ajudar-los, és a dir, que fer..., i ajudar-los –sobretot el que deia de les empreses–, com que el nostre puntal són els voluntaris, a fer que la seva gent s'impliqui i actuï, a canvi, d'aquests diners que ens ajuden a finançar... Vaja, bàsicament, vindria per aquestes dues vies, el tema del finançament.

També comentava això, no...? Heu preguntat alguns el tema de relació nostra, serveis socials i la resta. Tots els usuaris als que nosaltres arribem, les persones que atenem, totes, excepte en el cas del Raval, que aquí sí que ens venen de..., no derivades, però ens venen, doncs, d'altres menjadors socials. Clar, de fet, nosaltres, sempre ho dic, no naixem com un xampinyó, sinó que col·laborem amb altres entitats, i en el cas del Raval vam començar perquè un dels menjadors socials del Raval tancava els dijous i hi havia un BAC..., que, per cert, és –i així aprofito per...– el nom que va sorgir d'una persona de BarcelonActua que va dir: «Escolta...» Ens vam començar a dir BAC, no? Va sortir de la mateixa gent, no va sorgir de nosaltres –ara comentarem una miqueta més aquest tema.

Però va sorgir d'un BAC que col·laborava amb un menjador social que sabia això, que tancava els dijous. Llavors vam dir: «Bé, doncs, anem...» Va ser la primera activitat que vam fer, que la van començar a fer a la plaça de la Filmoteca, fins que,

bé, l'ajuntament ens va fer..., bé, ens va intentar fer fora. Vam dir: «Bé, doncs, doneu-nos un local, no?» Finalment..., i amb aquest treball en xarxa vam aconseguir un local, primer, de l'Associació de Veïns del Raval, i després a través de Finques Grau, amb aquest treball en xarxa, ara tenim un local fantàstic, enorme –bé, de fet tenim dos locals, un al costat de l'altre–, que ens cedeix Finques Grau durant tota la setmana, vull dir, no només per a una estona.

I aleshores, el que dèiem: llavors, en aquest cas sí que ens venen d'aquest menjador social, vull dir que no ens han vingut de serveis socials, però tota la resta d'usuaris que atenem, siguin de les Dones del món, siguin els infants, sigui en el cas dels avis..., que en els avis sobretot treballem molt amb els CAP, és a dir que veiem que és molt interessant la relació amb... I a més a més, jo també he de dir que crec molt en les persones, i hi han coses..., quan trobes un interlocutor, sigui d'on sigui, del CAP, serveis socials, del que sigui, fàcil, proactiu, tal, les coses van fàcilment. He de dir que moltes vegades, doncs..., i potser... Quan hem vist dificultats, diem: «Escolta, som pocs i hem de fer feina», amb la qual cosa jo crec molt en això, en les persones, i llavors tot es fa molt més fàcil, no?

Llavors treballem molt amb CAP, amb serveis socials. De fet, per exemple, el que comentava abans del tema de Sants, que ens va venir sobretot del CAP de Carreres i Candi, també de la Fundació Avismón, que ens deriven també avis. De fet, una miqueta, nosaltres, tot aquest treball en xarxa també amb les administracions, a més..., i és molt maco, el procés, perquè no només ve de nosaltres, és a dir, dels que treballem a BarcelonActua, sinó precisament..., abans que us comentava una mica tot aquest procés de gestació, en aquestes reunions preparatòries ja hi ha gent del barri que coneix tal entitat que ja treballa, o coneix aquest CAP que hi té molt bona relació pel que sigui, i ho aprofitem, això, perquè després tot sigui molt més ràpid, no? És a dir, que en aquest sentit...

Comentaré una mica el tema dels BAC, per acabar. Nosaltres..., és molt important el sentiment de pertinença a la comunitat, i jo puc..., havia de ser una mica breu i... Però al final tenim una plataforma, que crec que això també és un tret diferencial respecte a altres entitats, que ens cohesiona. És a dir, al final hi han altres entitats que fan una fantàstica feina amb col·lectius, fins i tot en diversos àmbits també d'actuació, no? Però crec que la manca d'una plataforma que et serveixi a tu per cohesionar-te... Hi ha gent que de sobte fa voluntariat, però després s'adorm; bé, no que s'adorm, potser ha començat una feina, el que sigui, però va rebent la nostra informació, *newsletters*, de noves activitats que creem, i llavors en el que confiem és a poder-los tornar a agafar. Jo crec que el tema aquest, la part aquesta de pertinença a la comunitat, que és la comunitat de BarcelonActua, és el que un dia va fer a una persona, ja fa temps, dir: «Jo soc BAC», i de fet, ara la gent diu: «Jo soc BAC.»

Potser hi ha alguna cosa..., em sembla que tu volies... (*Veus de fons.*) Si vols, un moment... Fes.

Lluís Bonell Goytisoló

D'acord, bé. D'aquí jo intentaré respondre a diverses preguntes, demandes més concretes: «Heu demanat al Govern un canvi en el tema de les beques? Heu demanat al Govern o a l'Administració alguns estudis? Quin és el nivell de la col·laboració amb l'Administració en el tema de beques?» Intento contestar a tot plegat.

Primer, nosaltres vam començar el tema de les beques fa dos anys i el que volíem era començar a fer feina. Més que potser demanar estudis, demanar moure coses, comencem a fer feina, comencem a becar estudiants i comencem a crear impacte. Quan comencem a fer coses, això ens permet aprendre; si no fem aquesta feina, ens és molt difícil aprendre, per dir-ho d'alguna manera. Llavors ara portem dos anys, hem fet feina, estem creant impacte i hem après. Jo diria que fins ara no hem demanat a l'Administració que hi pugui posar el seu granet de sorra, i aquesta és la realitat.

A partir d'ara creiem que ja estem en condicions de començar a demanar alguna cosa. Com que nosaltres treballem amb altres entitats i tenim contactes amb instituts, sí que ens podem reunir i fer un tema bastant més concret i podem concretar bé els temes, les demandes concretes i els podem posar aquestes demandes concretes.

No obstant, BarcelonActua i la tasca que nosaltres estem fent des de la societat civil..., aquest és un tren en marxa, nosaltres avancem. Si tenim bona resposta per part de l'Administració i de treballar conjuntament, perfecte; si no, nosaltres continuem avançant i continuem fent feina i creant impacte, que és el que ens mou, d'alguna manera.

Respecte a temes concrets, com he dit... Edgar, jo estic segur que tu tens aquí..., portaves algun tema concret, seria bo que potser diguessis alguna cosa, independentment de que podem parlar amb els instituts i presentar una cosa ja més global, no?

Edgar Iglesias Vidal

Gràcies. Jo, afegir o complementar en el fil del que s'ha plantejat. Intentaré, doncs, trobar en comú algun dels comentaris o opinions que heu compartit.

Des d'una perspectiva global, si fem allò, si... Responent a «què ens demaneu?», doncs, durant molts anys a Catalunya hi ha hagut una política molt reeixida i sòlida, que són els plans de barri, i que a més a més ara mateix hi són, no? Doncs, si l'educació és una prioritat i és una cosa tan important, per què no polítiques educatives transversals des d'una mirada de l'educació en aquells barris prioritaris de Catalunya? Per què? Perquè si no hi ha aquest complement, el que estem constatant és que molts joves es perden pel camí, i és el que s'ha estat comentant.

I, per tant, l'experiència de la mà de BarcelonActua des de fa dos anys, que es troba en aquest projecte de beques –paral·lelament ja hem trobat sinergies amb un altre projecte, que és Prometeus, on hi ha molta relació amb l'Administració pública–, en comú hem fet un aprenentatge, i l'aprenentatge és que hi ha tres moments molt importants de la vida d'una persona, d'un jove.

El primer moment és quan està a l'institut i que té a veure, com plantejaves abans, amb la motivació i l'expectativa. És a dir, si preguntaves a un jove fa cinc anys quina expectativa educativa tenia, com als joves que jo els ho vaig preguntar, fa cinc anys tothom acostumava a dir «hoste o hostessa de vol» –no se sap per què, la sociologia ens ho explicaria. Avui en dia hi ha en el seu imaginari potser no la universitat, però ja ens hi anem apropant, però no suficientment. El que estem veient és que quan joves van als instituts a explicar-los la seva pròpia experiència, què és la universitat o el cicle formatiu, això té un efecte brutal.

El segon aprenentatge és la transició, perquè amb les beques Equitat, com abans ens preguntàveu, o les beques que hi ha, del que ens hem adonat és que, en primer lloc, no hi ha un ús normalitzat per part de tots els instituts per defecte, en què tots els joves l'emplenin, en primer lloc, i en segon lloc, molts joves quan ho fan sols no ho saben fer. Si el jove no està a una entitat de suport, vinculat o vinculada, no ho farà, i ja ens hi perdem.

En tercer lloc, hi ha la part de comunitat educativa. És a dir, sabeu què passa? Que hi ha molts joves que, quan arriben a una universitat i estan a enginyeria informàtica i els diuen: «Sabeu? De les cent persones que hi ha en aquesta sala, deu acabareu el curs. I, per tant, vint o deu passareu...» Això es diu, eh?, i això és un signe de prestigi entre el professorat de la universitat –no entre tots, jo soc professor a la universitat i no ho diria, però n'hi ha d'altres que ho poden dir, no? Per què ho dic? Ho dic perquè amb aquest tipus de polítiques integrals el que podem fer és que la universitat –i ja ho comença a fer– faci un pas endavant per dir que forma part de la comunitat educativa igual que en forma part un institut, i, per tant, del que ens estem adonant és que quan un tutor o una tutora molt sensible a la universitat s'asseu amb el jove, comencem a trencar una mica la cadena de pobresa que estàvem dient.

Què vull dir? És part del capital social de cada persona. És a dir, el capital social de cada persona a la universitat es construeix des de tres angles: en primer lloc, que un jove faci amics i amigues amb joves d'altres condicions socials, ha d'haver-hi algú que ho promogui a vegades. En segon lloc, pot haver-hi un tutor o una tutora que de tant en tant faci un cafè amb aquell jove per veure com va i tot això. I en tercer lloc, pot haver-hi un espai entre joves de diferents experiències de diferents universitats que es trobin per compartir problemàtiques, i «allò que em passa a mi no només em passa a mi», i garantim aquest primer any tan delicat.

Tot això en el marc d'una política educativa a Catalunya situada en barris concrets, perquè del que ens estem adonant –i també responent la pregunta– és que amb projectes en els que estem treballant molt de la mà de l'Administració municipal no és suficient, perquè tot i que l'Administració municipal, allà on sigui, vulgui, la problemàtica és tan complexa que ens calen mans.

I, per tant, jo responent –i ja acabo–..., és una qüestió d'un abast molt més ampli, no? I, per tant, a mi em sembla que estem parlant d'aspectes potser més legislatius, que aquí sí que sou vosaltres qui en sabeu, no?

La presidenta

Bé, doncs, moltíssimes gràcies... (*Laia Serrano Biosca demana per parlar.*) Sí, tens un minut per dir alguna cosa, per acabar i ja està, i tancaríem la sessió.

Laia Serrano Biosca

Doncs, en fi, moltes gràcies per, això, haver-nos donat l'oportunitat d'explicar el que fem.

També vull donar les gràcies als estudiants que avui ens han acompanyat, els vull agrair que hagin vingut, i a més a més els vull felicitar perquè comencem a tenir notes i han tingut..., em consta que hi han molt bones notes aquí darrere. I, bé, en fi, penso que... M'agradaria acabar d'aquesta manera, si m'ho permeten: doncs, agraint que estiguin avui aquí i animant-los a seguir endavant.

Gràcies.

La presidenta

Bé, doncs, moltíssimes gràcies. Jo –només per acabar, eh?– vaig pensar que era important que vinguessin aquí a la comissió a explicar el seu projecte i sobretot a mirar a veure si després, entre tots els grups parlamentaris, som capaços de demanar moltes coses al Govern. Potser després el Govern ens dirà que què fem, però, bé, aquesta és la història.

No, només acabar..., perquè em va atraure això, no? És a dir, conversar, parlar, explicar, conèixer, interactuar, facilitar, motivar, participar, engrescar, integrar, promoure... Jo vaig pensar que tots aquests verbs eren molt pertinents que es diguessin justament en aquesta comissió.

Per tant, moltíssimes gràcies per ser-hi, i dir-vos que aquí no s'acaba, eh? És a dir, ara vosaltres heu posat un peu aquí i ara no en sortireu fins que tingueu els braços i les mans plenes de projectes, i intentarem ajudar-vos tant sí com no. Moltes gràcies.

Bé, i s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts de dues del migdia i dos minuts.